CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

"There is one body, and one Spirit, even as ye are called in one hope of your calling." Eph. 4 : 4

JUNE 24th 1960 - No. 449 - 12 PAGES • P.O. BOX 312, ST. B. HAMILTON, ONT.

15th year of publication
Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario.

"WAT WIL JE WORDEN ?"

Door A. De Jager

Een van de belangrijkste vragen, die men aan een jongen of meisje stellen kan, is: -Wat wil je worden?

Zou er wel een kind zijn, dat sinds de leeftijd van 3 of 4 jaar niet een antwoord heeft gezocht en gegeven op deze vraag?

Mijn zoon van 8 jaar wil dominee worden, terwijl zijn vier-jarige broeder vast besloten is, om "dumptruckdriver" te worden. Beide vocaties worden door ons als ouders hartelijk angemoedigd.

Van jongsaf aan is men bezig met de vraag over de beroepskeus. De zesjarige weet precies, wat hij zal worden, maar dikwijls weet de zestienjarige het niet. En die is het juist, die het zo langzamerhand moet gaan weten!

Het is in deze tijd van het jaar, dat voor veel jongelui de beslissingen vallen ten aanzien van hun toekomstige maatschappelijke positie. Ze komen van school en ze horen zichzelf en anderen de vraag stellen: -Wat wil je nu worden? Zal het doorstuderen zijn? Of een ambacht? Of in een winkel? Of in de fabriek?

Beslissingen, die een stempel zetten op het verdere leven, worden in deze dagen genomen; beslissingen, die verreikende aangename of ook diep-ellendige gevolgen kunnen hebben.

Daarom zijn enkele opmerkingen over de beroepskeuze wel actueel, naar we geloven.

In een in onze kringen niet onvermaard Zondagsschoolblaadje lazen we het volgende vertelsel: De teacher vroeg aan haar jonge leerlingen: -Wat wil je worden? -Timmerman net als mijn vader, antwoordde Jack trots. -Postbode, zei Johnie. Anderen zeiden: -Bakker, dokter, millionair en "jetplanepilot".

Casey evenwel stak zijn vinger op en sprak: -Ik wil zendeling worden.

Daarop bedankte de teacher haar leerlingen voor de inlichtingen en merkte op, dat het allemaal heel mooi was en nuttig en zo, maar dat Casey toch maar het beste had gekozen: Er was niets schoner en edeler en hoger te denken dan het werk van de zendeling.

We waren niet erg ingenomen met dit verhaal en we hebben ons gehaast, om de jeugd, die het gelezen had, te vertellen, dat ook de bakker en de slager en de kruidenier edele beroepen hadden en daartoe door God waren geroepen, en dat het economische leven totaal ontwricht zou raken, als iedereen zendeling of dominee zou worden. We hebben geprobeerd, aan de kinderen uit te leggen dat de Bijbel *geen tegenstelling* kent tussen genade en natuur.

Wanneer het over beroepskeuze gaat, zullen we als Christenen steeds moeten bedenken, dat we voor elke tak van arbeid *roeping* moeten hebben! Er is een roeping Gods, om dominee te worden, maar ook om metselaar of tuinman te worden! Ouders, die met hun jongens en meisjes gaan praten over de vraag "Wat wil je worden?" zullen van de Bijbelse gedachte van roeping uit moeten gaan, vertrouwend, dat de Here in Zijn voorzienigheid de weg zal wijzen naar het beroep. Over dit belangrijk element van de roeping bij de beroepskeuze moeten we nog even doorspreken. Om uit te maken, of men tot bepaalde arbeid wordt geroepen door God, is het noodzakelijk te weten, of men naar de Levenswet des Heren *God en de naaste kan dienen* in dat beroep. Calvijn heeft dit altijd als norm gesteld, wanneer men zich afvroeg, of een bepaald beroep geoorloofd of gewenst was: de mogelijkheid van dienst aan God en de naaste. En of ik mijn roeping vervul in bepaalde arbeid, hangt er helemaal van af, "of ik die bepaalde arbeid verricht in de geloofsgemeenschap met Hem en in gehoorzaamheid aan Zijn gebod" (Dr. G. Brillenburg Wurth: Het Christelijk leven in de maatschappij, p. 268).

Het volgen van de roeping Gods houdt ook meteen in, dat men een beroep kiest *naar aanleg en capaciteit*. Daarin biedt de Here ons een belangrijk gegeven om te bepalen, welke richting we uit moeten in de maatschappij. Wanneer een jongen erg handig is en graag knutselt, maar niet goed kan leren, is het duidelijk, dat hij geen philosophie moet gaan studeren, maar beter meubelmaker kan worden. Wanneer een meisje totaal geen "feeling" heeft voor het zakenleven, maar met hart en ziel voor de ziekenverpleging voelt, moet men haar geen winkelbediende maken. *Bij de beroepskeuze en bij het leiding geven daaraan moeten wij ons wachten voor dit grote kwaad, dat we meer aandacht schenken aan het loon dan aan de aanleg, meer belangstelling hebben voor de vraag "Wat kan hij verdienen?" dan voor de vraag "Wat kan hij het best?"*

Het is daarom van zo ontzaglijk groot belang, dat de ouders alle aandacht hebben voor de ontwikkelingsgang van hun kinderen en op deze wijze oog krijgen voor hun speciale aanleg en belangstellingssfeer. In verband hiermee willen we graag aan alle ouders, die in deze dagen de vraag "Wat wil je worden?" met hun kind moeten bespreken, het dringend advies geven, om overleg te plegen met hun schoolteachers en met het hoofd der school. Die zijn dikwijls beter in staat om de capaciteiten van het kind te beoordelen dan de ouders zelf, juist omdat zij *onpartijdig* zijn!

Het is een verheugend verschijnsel, dat in onze kringen de ouders hun kinderen steeds meer in de gelegenheid stellen, om te studeren. Dat is onder ons in het begin van de naoorlogse immigratie wel eens anders geweest met alle schade van dien! Vandaag komt het echter niet veel meer voor, dat een jongen of meisje de highschool niet mag aflopen, omdat hij of zij moet verdienen. Verreweg de grootste catechisatieklas, die ik in mijn gemeente heb, is de catechisatie van de highschool-jeugd. En zo zal het elders ook wel meer en meer worden.

Het is hier niet de plaats om te wijzen op het belang van voortgezette studie en de bijna gebiedende eis in de hedendaagse samenlevingsstructuur, dat men een highschooldiploma heeft, wil men iets bereiken.

Wel willen we in verband hiermee nog eens beklemtonen, hoe belangrijk het is, dat op dit continent, waarheen de Here ons heeft geleid met onze heerlijke en totalitaire geloofsovertuiging, onze mensen gaan inwerken op alle bedrijf van wetenschap met het doel het koningschap van Christus te proclameren. Uit onze gelederen moeten de artsen, ingenieurs, biologen, sociologen enz. enz. voortkomen. Dit maakt een niet onbelangrijk deel uit van onze gemeenschappelijke roeping in Canada.

We kunnen onze kinderen — wanneer ze de capaciteiten hebben — niet genoeg aansporen tot voortgezette en universitaire studie, niet alleen en niet in de eerste plaats uit lucratief oogpunt, maar eenvoudig op grond van onze taak en roeping als kinderen des lichts in deze wereld!

In dit verband mogen we met dankbaarheid constateren, dat

(Vervolg op pag. 2)

Charlottetown: Wieg van Canada

De Micmac Indianen, die de originele bewoners van Prince Edward Island waren, noemden het "Abegweit", wieg op de golven, een dichterlijke beschrijving van het kleine eiland, dat zo'n voorname rol speelde in de geschiedenis van een groot land. In de stad Charlottetown, die we hier zien afgebeeld met de havens op de voorgrond, werd door de "Fathers of Confederation" in 1867 Canada als een natie samengevoegd. Dit feit herdenken wij op 1 Juli a.s., Canada's nationale feestdag. (Zie artikel op pag. 3.)

OVERAL ONRUST

Sinds de westerse landen zich terugtrekken uit allerlei gebieden, die tot dusver onder hun bestuur stonden, is de rust in de wereld niet direct vergroot. Men denke op het ogenblik slechts aan de schrikbeelden, die de westerse bewoners van Kongostaat hebben bevangen en waardoor deze zich genoopt gevoelen zo snel mogelijk met vrouw en kinderen het land van hun werkzaamheden te verlaten.

Maar misschien wordt dit mede bewerkt door een algemene onrust onder de wereldbevolking. Wanneer men op de televisie de beelden ziet van het dagelijks journaal wordt men getroffen door straatrumoer en ongeregeldheden, ook in landen, waar toch geen verandering van regeervorm heeft plaats gevonden.

Wij denken bijvoorbeeld aan Turkije. Daar heeft zich na de dood van de grote hervormer Kemal Pasja met grote moeite een andere regeervorm geconstitueerd. Eerst behield de republikeinse partij de meerderheid onder leiding van President Inönu. In 1950 ging de meerderheid over op de democratische partij, welke groep bij de verkiezingen van 1954 nog versterkt naar voren kwam. Een belangrijke rol speelde Menderes als leider van de democratische partij en als minister-president. Enige weken geleden heeft het leger naar de macht gegrepen en Menderes verwijderd. Men meende dat diens bewind zich aan grote onregelmatigheden had schuldig gemaakt. Het volk danste als bezeten rond. Voorlopig schijnt het, dat de militairen de overgang willen zoeken naar een normaal bewind. Een soldatendictatuur, waarvoor in Turkije anders wel het materiaal aanwezig is, wil men voorlopig niet.

Iets dergelijks, maar in veel heftiger vorm, speelde zich af in Zuid Korea. Ook daar meende men, dat de zittende regering onder leiding van de president zich schuldig zou hebben gemaakt aan onwettige invloed op het volksorgaan, voornamelijk door de vervalsing van de verkiezingen. Onder leiding van studenten, wel eens meer de heethoofden van alle politieke hervormingen genoemd, brak men door middel van straatbetogingen de positie van de regering. Ondanks de bloedige maatregelen van het bestuur moest zelfs de president zijn zetel in de steek laten.

Natuurlijk heeft men onmiddellijk hierachter gezocht naar communistische invloeden. In Turkije zijn die zeker niet aanwezig, want de thans naar voren gekomen partij draagt nog altijd in zich de herinnering aan het bondgenootschap

Buitenlands Overzicht
door
Prof. Mr. L. W. G. Scholten

met de asmogendheden. Ook in Korea is het nog de vraag, of het rumoer zich onder leiding van de communisten heeft ontwikkeld. De openbare mening in de gehele wereld was namelijk heftig geschokt door de scherpe maatregelen van de regering, die dozijnen slachtoffers hadden bemaakt.

Maar de incidenten aan de vooravond van het bezoek van Eisenhower in Tokio staan stellig in verbinding met socialistische en communistische invloeden. Japan tracht zijn plaats in de wereld te veroveren aan de hand van de Verenigde Staten, die een potentiele, sterke bondgenoot in het Verre Oosten best kunnen gebruiken. Immers in Washington gaat men hoe langer hoe meer zich vertrouwd maken met de gedachte, dat het Rode China in de toekomst misschien nog gevaarlijker zal worden dan Rusland op het ogenblik is. Telkens krijgt men de indruk, dat zelfs Chroestjow rekening heeft te houden met de wensen van Mao Tsje Toeng. Openlijk wordt gesproken over de waarschijnlijkheid, dat Chroestjow de topconferentie heeft laten mislukken, omdat hij bericht had ontvangen van het misnoegen van de beheerser van China, die er geen genoegen mee heeft kunnen nemen, dat er een vorm van coëxistentie zou ontstaan tussen Moskou en de westerse wereld. En zo zou ook de verhouding zijn verklaard tussen de regering van Peking en het dusgenaamde presidentiele bewind van Djarkarta. In Tibet gaat nog altijd de guerillastrijd ongehinderd voort. De Rode Chinese troepen hebben de grens met India en Pakistan afgetast. Is er vandaag of morgen weer een aanval te verwachten op de beide eilanden groepen, die met Formosa nog altijd onder het bestuur van de nationalistische heerser Tsjang Kai Sjek staan?

Amerika heeft niet alleen aan Japan een vrij voordelige vrede weten te bezorgen. Het heeft zijn kapitalen en zijn deskundigen beschikbaar gesteld voor het herstel van Japan. Maar daarvoor heeft het nu ook een verdrag van hulp tussen de Verenigde Staten en Japan trachten te verkrijgen. De Japanse regering Kisji was de totstandkoming welgezind, maar vele studenten van communistische huize hebben dagenlang geprotesteerd tegen dit bondgenootschap. Zij menen, dat daardoor de afhankelijkheid van Japan aan de Amerikaanse politiek die op het ogenblik reeds zo sterk is, nog zal worden versterkt. De televisie deed over de gehele wereld zien, hoe de Amerikaanse perschef, die het bezoek van Eisenhower had voor te bereiden, gemolesteerd werd. Maar men kon tevens zien, hoe deze "stille Amerikaan" met zijn kleinbeeld toestel rustig opnamen maakte van de schreeuwende menigte.

Dit was overigens wel een vreemde ontvangst voor de perschef van een bevriend staatshoofd.. Men schijnt echter voornamelijk te hebben willen protesteren tegen het

(Vervolg op pag. 2)

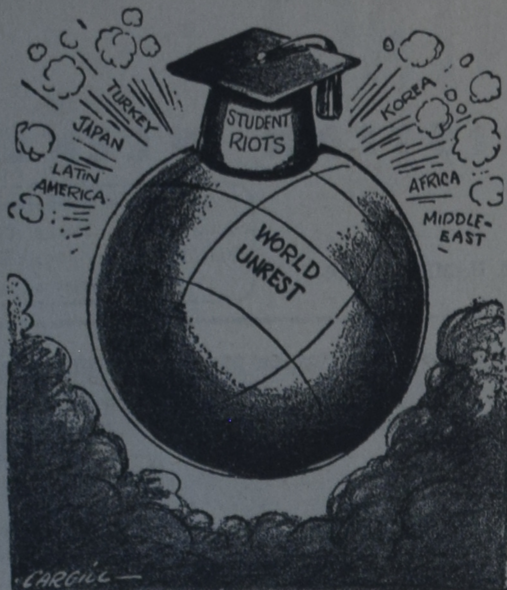
Een beeld van de ongeregeldheden in Seoel, Zuid-Korea, waar tijdens botsingen tussen demonstranten en politie en militairen meer dan tachtig mensen werden gedood en meer dan driehonderd gewond.

WIE HEEFT DE JEUGD ?

De Sovjetunie opent dit jaar een Universiteit die in het bijzonder open staat voor studenten uit Azië, Afrika en Zuid-Amerika. In Moskou studeren reeds 1500 buitenlanders. De nieuwe universiteit, die de naam zal dragen "Universiteit van de Vriendschap der Volkeren", zal 3 à 4000 buitenlanders opnemen en opleiden tot ingenieurs, leraren, economen en deskundigen voor de landbouw en de industrie. De studenten krijgen een volledige vrije opleiding, een maandelijkse toelage voor hun levensonderhoud, geneeskundige hulp en een vergoeding voor reiskosten.

Wat doet de christelijke wereld om de begaafde jeugd van Afrika, Azië en Zuid-Amerika voor Christus te winnen?

BUITENLANDS OVERZICHT

"... Studenten ... heethoofden van politieke hervormingen ..."

(Vervolg van pag. 1)

bewind van de regering-Kisji en minder tegen Eisenhower, wiens wereldreizen tot behoud van de vrede men wel waardeert. Misschien heeft Hagerthy dus toch gelijk, als hij zegt, dat maar een zeer klein percentage der bevolking zich in deze onrust uitleeft.*

Overigens valt het ieder bezoeker van Tokio terstond op, hoe weinig opgewekt de bevolking is. Lachen ziet men maar zelden. Nog steeds is de bevolking onder de indruk van de plotselinge val van wereldmacht naar overwonnene.

Voor Eisenhower zelf moest de reis wel een zekere bekoring hebben. Niet alleen kwam hij weer in de omgeving, waar hij als officier heeft gestreden. Maar van Washington naar Anchorage in Alaska is het een beeld van Amerikaanse kracht. Van Anchorage naar het eiland Wake strekt zich uit de verdedigingsarm van de Verenigde Staten. Manilla, de hoofdstad van de Philippijnen is sterk Amerikaans gezind. Ondanks de gemengde samenstelling van de bevolking van Philipino's en Chinezen, gemengd met allerlei overblijfselen van het verblijf der Spanjaarden, die hier eeuwenlang hebben geheerst, is er van een antiwesterse stemming niets te bespeuren.

Eisenhower kon dus de verdedigingsring tegen het Rode China met Formosa als middelpunt inspecteren. Als een eenvoudig soldaat deed hij zijn plicht en bij zijn vertrek voor zijn lange reis heeft hij als doel gesteld de volken van de wereld te doen zien, dat de Verenigde Staten de vrede willen en de hand van vriendschap toesteken aan alle volken van goede wille.

In de Amerikaanse wereld heerst ook op tal van plaatsen onrust. Argentinië beleefde weer een militaire staatsgreep, die echter snel werd onderdrukt. De president Frondizi heeft zich door de revolutiepoging niet laten afhouden van zijn voornemen een reis te maken naar West-Europa. Hij vreest namelijk, dat door de Europese organisatie van de Zes en de Zeven, waarover wij een vorig maal schreven, de exportmogelijkheden van Argentinië worden belemmerd. Vandaar, dat hij zich vooral richt tot Generaal De Gaulle, die het centrum is van de echt Franse economische imperialistische neigingen.

Hij krijgt bovendien nog een politieke kwestie op te lossen, in het leven geroepen door leden van de Israelische Veiligheidsdienst, die de leider van de Jodenmoorden in het Derde Rijk Eichmann hebben weten te arresteren en buiten Argentinië te brengen. Ben Gourion, de Israelische leider is nu naar Parijs gegaan, om de tussenkomst in te roepen van De Gaulle, nu Argentinië de terugvoering van Eichmann naar Argentinië heeft geëist, omdat deze in strijd met Argentijnse souvereiniteit uit dit land is gevoerd, wat door de ontvoerders zelf wordt betwist.

Toevallig is geheel Argentinië in feeststemming geweest, omdat het honderdvijftig jarig bestaan van de vrije staat werd herdacht. De Nederlandse delegatie stond onder leiding van Prins Bernard, die ziek van deze missie is terug gekeerd. Als bewijs van de grote zelfstandigheid, die de Nederlandse Antillen genieten diene, dat de afgevaardigde van dit gelijkwaardige deel van het Koninkrijk der Nederlanden na het vertrek van de Prins de leiding heeft gehad.

---

* Naderhand bleek de toestand toch ernstig genoeg voor Eisenhower om van het voorgenomen bezoek af te zien.

"Wat wil je worden?"

(Vervolg van pag. 1)

hier in Canada de mogelijkheden liggen, dat de kinderen zelf geheel of gedeeltelijk hun studies bekostigen, hetwelk ongetwijfeld zijn bezwaren heeft, maar anderzijds ook zeer karaktervormend werkt.

Sprekend over voorgezette studie, is het de moeite waard, om te noteren, dat dit jaar 24 studenten werden toegelaten tot Calvin Seminary, de Theologische Hogeschool van de Christian Reformed Church. Niet minder dan 13 van dit aantal zijn naoorlogse Nederlandse immigranten! Hoewel in verband hiermee ook weer problemen opdoemen (The Banner, June 10, 1960), mogen we toch heel dankbaar zijn, dat uit onze kringen hier in Canada zovelen zich geroepen voelen om te studeren voor het heerlijke ambt van Dienaar des Woords, én dat de mogelijkheid hiertoe bestaat!

Het is echter ook zo, dat alle eenzijdigheid schaadt, en daarom herhalen we de wens, dat vele jongeren uit ons midden zich in andere wetenschappelijke professies mogen begeven.

Wanneer het zo is — en dit is zeer zeker een factor — dat het gebrek aan predikanten zoveel van onze jongemannen gestimuleerd heeft om voor predikant te gaan studeren, dan mogen we de gerede hoop koesteren, dat ook velen oog mogen hebben voor het ontstellend gebrek aan Christelijke teachers met academische bevoegdheden en zullen kiezen voor een carriére op onderwijsgebied. Er is een gebrek aan dominees, maar het gebrek aan bevoegde teachers is overluid schreeuwend!

☆

Niet iedereen is bestemd voor voortgezette studie. Er zullen altijd heel velen zijn, die de school verlaten zodra aan de leerplichtwet is voldaan en die zich aanstonds begeven in een der vele bedrijfstakken. Een groot aantal zal weer gretig gebruik maken van de gelegenheid, om na de dagtaak zich verder te bekwamen door schriftelijke of mondelinge cursussen.

Laat niemand nu zeggen: Nu komen we aan de arbeiders toe. Immers, het ging ook over arbeiders, toen we het hadden over studenten, teachers, dominees, ingenieurs. Het is een verfoeilijke Marxistische gedachte, om alleen lichamelijk werk als eigenlijke arbeid te beschouwen. Ook voor geestelijke arbeid moeten de lichamelijke organen goed functioneren, terwijl van handenarbeid niet veel terecht komt, als men zijn hersenen er niet bijhoudt! Het is dan ook het fatale gevolg van een valse tegenstelling, wanneer men geestelijke arbeid verheft boven lichamelijke. De arbeider in de overall moet op zijn terrein evenzeer geeerd worden als de arbeider in de toga. Gelukkig komen we ook onder ons langzamerhand van de vastgeroeste enormiteit af, dat zoonlief moet studeren omdat dat "standing" geeft! In de wereld van vandaag is de geschoolde fabrieksarbeider meer in aanzien dan de mislukte student — en terecht!

Het is daarom volstrekt niet zo, dat er iets vernederends inzit, wanneer de beroepskeuze uitvalt op ambacht of fabriek. Als de aanleg in die richting gaat, is dat een aanduiding van Gods leiding, en roeping, en kan het ruineuze gevolgen hebben, om daar tegenin te gaan.

Wel zal het voortdurend oppassen zijn, dat de jonge arbeider niet wordt opgeslokt in het gecompliceerde arbeidsproces van onze tijd, en zijn identiteit verliest in de massa van het fabrieksvolk! Niet de fabrieksarbeid als zodanig, maar het worden tot nummer zoveel is een groot gevaar, dat het leven kan doen verstenen. De massamens ontstaat juist in een tijd van hoogconjunctuur als onze tijd en niet, zoals het socialisme vroeger meende, door een verarmd milieu. De massamens ontstaat daar, waar het leven beschermd is aan alle kanten en de zorgen zijn weggenomen. Maar ook daar hoeft men nog niet in de massa onder te gaan, wanneer men nog maar de hogere waarden van het leven blijft zien en het doel van het in-de-wereld-zijn. In zijn bekende boek "De maatschappij der toekomst" laat Dr. H. Van Riessen zo duidelijk zien, dat in de welvaartsstaat die mens een nummer wordt, die geen perspectief meer ziet en zijn blik alleen nog maar gericht houdt op de materie, het stoffelijke, de "paycheque".

Dat wil dus zeggen, dat onze jongeren, die fabrieksarbeider worden, niet onvermijdelijk kuddedier hoeven te worden, doch integendeel dit proces van de ontadeling van de mens weerstand kunnen bieden met de geestelijke wapenrusting, die de Here schenkt: het kennen van de zin en het doel van het leven; het uitzicht op de toekomst; het leven in de tonen van de muziek van het Maranatha.

Het is misschien niet overbodig, om in verband met de keuze van het beroep een korte opmerking te maken over de zogenaamde neutrale vakbonden. Onder ons is men bezig met positieve arbeid op het gebied van de Christelijke arbeidsorganisaties. Aan dit opbouwend werk mag men zich niet onttrekken. Dat spreekt vanzelf. Doch evenzeer moet het onder ons vanzelf spreken, dat wij *niet vrijwillig en uit eigen beweging*, doch alleen uit uiterste noodzaak — dus gedwongen en onder protest — ons zullen aansluiten bij een bestaande en regerende union. Het lidmaatschap van de union dient vermeden te worden, waar dit maar enigszins kan. Laten we dit punt toch niet vergeten bij het behandelen van de vraag "Wat wil je worden?"

☆

Tenslotte: In het leven van de Christen gaan roeping en vreugde hand aan hand.

Echte arbeidsvreugde is niet uitsluitend een ding van het ongecompliceerde verleden, maar is er ook vandaag, wanneer men bij de beroepskeuze blijft uitgaan van de vraag: -Wat is mijn roeping?

Er is vreugde in de arbeid van hoofd en hand, wanneer het werk, dat we doen, beantwoordt aan onze door God gegeven aanleg.

Waar we de Here en de medemens kunnen dienen in onze arbeid, daar wordt ons werk daad van onze persoonlijke gehoorzaamheid en vallen arbeidsroeping en arbeidsvreugde samen.

En zo wordt ons werk belangrijk.

ONTARIO ALLIANCE OF CHRISTIAN SCHOOLS

SUMMERCOURSE 1960

The summercourse for public High School students, as has been announced previously, will be held D.V. from

JULY 4th through JULY 22nd,

each week from Monday through Friday. The course will be given in the Hamilton Christian School on West 5th St., just south of Mohawk Road. The instructors will be the Rev. A. Persenaire, pastor of the Dundas Chr. Ref. Church, and Miss J. Visser, principal of the West-Toronto Christian School. There is still the possibility to enroll, but this should be done without delay at the address of the secretary, 2 West 4th St. The course is free, but travel expenses and lodging should be paid by the students.

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone LI 5-4636

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $4.00 per year.
Published by Guardian Publishing Co. Ltd., Hamilton, Ont., on behalf of the Calvinist-Contact Publishing Association.

JULY 1 - DOMINION DAY

door J. Vander Velde

Dominion Day staat, wat belangrijkheid betreft, vooraan in de rij van de nationale feest- en gedenkdagen in Canada. En terecht! Op 1 Juli, 1867, werd de British North America Act (B.N.A. Act) van kracht, inluidende de geboorte van de Dominion of Canada.

Vier Britse koloniën, Ontario, Quebec, Nova Scotia en New Brunswick hadden hun lot aan elkander verbonden, een belangrijk deel van hun zelfstandigheid prijsgevende, in ruil voor groter veiligheid en mogelijkheid van groei.

Geschiedenis leert ons dat het een ontzaglijk moeilijke taak is om uit verschillende delen een politieke eenheid op te bouwen en ook dat dit zelden gebeurd is zonder strijd en geweld. Denkt U bijv. maar aan de strijd en moeite die het gekost heeft de Zeven Verenigde Gewesten der Nederlanden tot een eenheid te smeden, of aan de eeuwen die verlopen moesten vóórdat in Duitsland of Italië staatkundige eenheid bereikt was.

Deze historische foto van de gedelegeerden naar de conferentie te Charlottetown werd genomen op de trappen van Government House. De zittende figuur in het centrum is John A. MacDonald, de eerste Prime Minister van Canada.

De Geboorte van de Canadese Natie

In ons werelddeel hebben we twee voorbeelden van vreedzame natie-vorming, n.l. de 13 Amerikaanse koloniën die zich hebben aaneengesloten tot de U.S.A., en de 4 Britse koloniën die de Dominion of Canada hebben gevormd.

Natuurlijk was het niet louter idealisme dat deze naties geboren deed worden. Er waren in beide gevallen dringende redenen van binnen en van buiten die tot vereniging noopten. Aan de andere kant is het waar dat de vorming van een groot staatkundig geheel uit verschillende, zeer ongelijke delen een doel is, dat zonder de drijvende kracht van een ver vooruitziend idealisme nooit bereikt wordt op vreedzame wijze. Zonder dit idealisme zou de Canadese Confederation zeker niet op zulk een betrekkelijk gemakkelijke en weinig schokkende wijze tot stand zijn gekomen.

MOTIEVEN VOOR DE CONFEDERATION.

De politieke situatie in Canada.

Met Canada werd in deze tijd bedoeld: Ontario (Upper Canada) en Quebec (Lower Canada), de beide koloniën die in 1840 waren samengevoegd op advies van Lord Durham. Deze staatsman, die door de regering naar Canada was gezonden om orde op zaken te stellen na de opstand in 1837, had geadviseerd tot deze samenvoeging in zijn beroemde Report. Hij was een man die zijn tijd ver vooruit was en zijn vertrouwen toonde in de toekomst van Canada door te wijzen op de wenselijkheid om al de Britse koloniën te verenigen. "Dit zou," aldus Lord Durham, "al de koloniën in staat stellen samen te werken voor alle gemeenschappelijke doeleinden, en bovenal, een machtige natie zou gevormd kunnen worden, de middelen bezittende om een goed en democratisch bewind in te stellen voor zichzelf, en die, onder de bescherming van het Britse Rijk, in zekere mate een tegenwicht zou kunnen vormen voor de overwegende en groeiende invloed van de Verenigde Staten in het Noordamerikaanse werelddeel."

De Unie tussen Upper en Lower Canada bleek geen groot succes en er was zeer weinig stabiliteit in het bewind. Oorzaak hiervan was in hoofdzaak de tegenstelling tussen de Tories (Conservatieven) en de Reformers (Liberalen), welke beide partijen van ongeveer gelijke sterkte waren, alsmede het wantrouwen tussen het Frans- en Engels-sprekend deel van de bevolking. In de jaren 1861—'64 waren er tweemaal verkiezingen gehouden en driemaal was een ander kabinet opgetreden. Algemeen zag men in dat men zo niet door kon gaan. Hoe uit de impasse te geraken?

In deze kritieke periode van Canada's parlementaire geschiedenis werd een oplossing gevonden waarbij vèrziend, wijs staatsmanschap het engere partijbelang overheerste: John A. Macdonald, George E. Cartier, de leiders van de Conservatieven in Ontario en Quebec en George Brown, de leider van de Liberalen in Ontario, vormden een coalitie met de bedoeling samen te ijveren voor een Unie van al de Britse koloniën in N.A., of, als dat niet mogelijk bleek, een federatieve Unie te vormen voor Ontario en Quebec.

Toen men hoorde dat de vier Zeeprovincies zouden bijeenkomen in Charlottetown, de hoofdstad van P.E.I., om over een Unie te beraadslagen, vroeg en verkreeg men toestemming afgevaardigden te zenden met voorstellen voor een Unie op bredere basis.

De afgevaardigden op de Conferentie in Charlottetown — Sept. 1865 — werden het in beginsel eens over de wenselijkheid van een Unie met een krachtig, centraal gezag, terwijl de regeling van de locale zaken in handen zou blijven van de provinciale regeringen.

Natuurlijk was men het niet maar één, twee drie, in alles eens wat de Unie betreft. In Charlottetown en in Quebec, waar in October de beraadslagingen werden voortgezet, heeft men vele dagen moeten delibereren vóór de 72 Resolutions, de voorstellen voor de nieuw op te richten Unie, in kannen en kruiken waren.

Vrees voor de U.S.

Het belangrijkste motief vóór aaneensluiting is wel geweest de vrees voor de sterke buurman.

De verhouding tussen de Britse koloniën en de U.S. was nooit erg hartelijk geweest. De herinnering aan de oorlog van 1812 lag nog vers in het geheugen, er waren heel wat grensgeschillen geweest, twisten over visserijrechten enz. Het jaar 1865 was ook het jaar van het einde der Burgeroorlog, waardoor het grote leger van de Noordelijke Staten vrij was voor eventuele andere operaties. Tijdens de Burgeroorlog was de verhouding tussen Engeland en de U.S. zeer gespannen geweest en er was inderdaad een sterke stroming in de Noordelijke Staten die nu de tijd gekomen vond om een eind te maken aan de Britse invloed in Noord-Amerika. De Fenians, een organisatie van duizenden Ieren, die hun haat tegen Engeland meegebracht hadden naar de Nieuwe Wereld, waren een exponent van dze stroming. Om Engeland te treffen wilde men de Britse koloniën in N.A. bezetten. Hoewel hun invallen in New Brunswick, Ontario en Quebec op zich zelf weinig betekenden, hebben ze er zeer zeker toe bijgedragen de Britse koloniën de noodzakelijkheid te doen gevoelen zich aaneen te sluiten.

Handel en Spoorwegen.

Behalve deze factoren waren er andere problemen die aaneensluiting van de gewesten wenselijk maakten. Het was bijv. te voorzien dat de U.S. het in 1855 gesloten handelsverdrag met Canada zouden opzeggen en het nadeel hierdoor teweeggebracht zou kunnen worden opgevangen door een meer intensief handelsverkeer tussen de koloniën onderling.

Uitbreiding van het spoorwegnet, een taak te zwaar voor de provincies afzonderlijk, zou door de Unie met kracht ter hand kunnen worden genomen.

Al deze motieven hebben tenslotte de "Fathers of the Confederation" doen besluiten 16 afgevaardigden naar London te zenden om daar de laatste hand te leggen aan het wetsvoorstel dat aan het Britse Parlement zou worden voorgelegd ter goedkeuring, die in Maart 1867 verleend werd.

Op de eerste Juli van dat jaar werd de British North America Act in de vier provinciën geproclameerd "en het goede schip 'Canada' was te water gelaten. Het was gebouwd omdat het weer slecht was en kleinere vaartuigen onzeewaardig. De bouwers en de bemanning waren goed ingenomen met het schip, hoewel het nog niet de volle liefde van hun hart had. Die kon het alleen maar verwerven door de zeereizen der toekomst. Maar er was in deze en gene een rustig vertrouwen dat het met Gods hulp wel gaan zou."

Thans is de Confederation Chamber in het Provincial Building te Charlottetown een historisch monument. Op de muur is te lezen: "In the hearts and minds of the delegates who assembled in this room was born the DOMINION OF CANADA".

Gunstige ontwikkeling van Canada's buitenlandse handel

In het eerste kwartaal van 1960 heeft de buitenlandse handel van Canada zich gunstig ontwikkeld.

Terwijl in de eerste drie maanden van 1959 de invoer $166.200.000 hoger was dan de uitvoer, was in de zelfde periode van dit jaar de invoer van Canada slechts $ 38.700.000 hoger dan de uitvoer.

De totale export beliep $ 1.291.500.000, hetgeen een toeneming met 22.8% betekent. De totale invoer was 9.3% hoger en bereikte een waarde van $ 1.330.200.000.

De onderstaande tabel geeft een beeld van de geografische spreiding van de Canadese buitenlandse handel in het eerste kwartaal van 1960.

	Waarde	Stijgings-percentage
EXPORT naar:		
Verenigde Staten	$ 768.300.000	18.7%
Engeland	209.300.000	27.8%
Overige Gemenebestlanden	69.600.000	9.1%
Alle overige landen	244.300.000	38.6%
IMPORT uit:		
Verenigde Staten	$ 938.300.000	7.8%
Engeland	147.600.000	37.[illegible]%
Overige Gemenebestlanden	47.500.000	26.7%
Alle overige landen	196.700.000	— 2.5%

Assistance Program

Canada ranked third and Holland fifth in the list of countries voluntarily contributing to the United Nations Aid Programme for underdeveloped countries in 1959. (United States and the United Kingdom ranked first and second; France fourth). Holland also ranked fifth among 80 countries in the per capita contribution, the first four places being taken by the three Scandinavian countries and Canada.

De Grote Finale

IMMIGRANTEN-MIJMERINGEN

Het is onder ons de gewoonte, om het vergaderseizoen af te sluiten met een grote meeting, georganiseerd door de gezamenlijke verenigingen. Dit zijn altijd prachtige avonden geweest met heel veel belangstelling, omdat we heel veel verenigingen en organisaties hebben.

Verleden week Dinsdag werd de jaarlijkse feestelijke bijeenkomst gehouden, en overmoedig geworden door het succes van vorige jaren, vroeg het organisatiecomité mij, om een verslag ervan te maken voor Calvinist-Contact.

Dit is het verslag:

Het was aangekondigd, dat men om 8 uur precies zou beginnen, en het was dan ook nog maar 8:22 p.m., toen de voorzitter van de mannenvereniging de vergadering opende.

Na welkomstwoord, gebed, Schriftlezing en gezang maakte hij plaats voor Gerard Van Maanen, lid van de mannenvereniging en penningmeester van onze Christelijke school, die een inleiding hield over het onderwerp "De grote finale". Ondanks de fanfare-achtige titel hield Van Maanen een goede inleiding over de wederkomst des Heren. Aandachtig luisterde men toe.

Daarna werd der gewoonte getrouw de inleiding in bespreking gegeven. De vragen braken los als een vulcaan. Men vergete niet, dat alle besturen van alle verenigingen present waren, en dat het nu eenmaal zo is, dat velen leven bij de regel: Een bestuurslid dient zich te laten horen.

Die arme Van Maanen werd onder de vragen bedolven. Hij weerde zich kranig, maar hij kwam er niet altijd uit. Tevergeefs keek hij uit naar de dominee, mar die was er niet, omdat hij 2000 mijl weg op de synode zat tot heil der kerken. De vragen, die gesteld werden, had ieder verenigingsmens trouwens al wel eens eerder gehoord:

Kunnen heidenen wel zalig worden?

Waarom heeft God de zondeval niet verhinderd?

Waarom moeten we bidden, als God toch alles al heeft bepaald?

Wanneer komt Christus weer?

Die vragen zijn al honderden keren gesteld, doch blijkbaar nooit tot bevrediging der vragers beantwoord. Wellicht verdient het aanbeveling, dat we eens een serie andere vragen bedenken. Er zijn er nog wel meer!

Uit de bespreking bleek, dat de inleider van de gedachte was, dat er misschien wel nooit meer oorlog zou komen, maar dat de antichrist zonder wapenen van geweld de wereld zou kunnen veroveren. Zeer terecht wees hij op de opmars van het communisme.

— Ha, dus geen oorlog meer! dachten velen en bepaalden zich tot de volgende vraag.

Ook bleek Van Maanen de mening te zijn toegedaan, dat Christus elk ogenblik kon weerkomen, misschien vandaag nog wel. Hierover sprak hij heel opgewekt en je kon zien, dat hij dacht, dat hij het over iets moois had, doch ik kreeg de indruk, dat sommige der aanwezige Christenen het niet zo mooi vonden, wat hij zei, en dachten: — Gunst, zo gauw al? Wat een sombere kerel!

Tegen het eind der bespreking, toen de belangstelling wat begon te tanen, kwam er nog een vraag ergens achteruit de zaal. Een jongen van een jaar of zestien stond daar met een vuurrood hoofd en vroeg heel schuchter en stuntelig in het Engels: — Wat moet je doen, om echt te verlangen naar de wederkomst van Jezus?

Enkele ouderen keken verstoord achterom: Wie was dat eigenwijze ventje?....

Na de bespreking volgden enkele aardige bijdragen van de verschillende verenigingen.

Vooral het tableau trok de aandacht. Een aantal jongelui, vertegenwoordigend allerlei beroepen en ambten en in overeenstemming daarmee verkleed, kwamen het toneel op met een open Bijbel in de hand. Een van hen declameerde, zodat iedereen begreep waar het om ging: Gods Woord het richtsnoer ook in het maatschappelijk leven; geen neutraliteit. Het was een mooi stuk. Alleen de figuur van de dominee viel een beetje uit de toon. Dat kwam, omdat dat de rol was van Johnie Harst, een van de grootste deugnieten van onze gemeente. Hij had zowaar een oude toga aan, waarmee hij plechtig het toneel opkwam. Tijdens de ernstige declamatie trok hij allerlei rare gezichten, hetwelk zeer onstichtelijk was. Het was dan ook volkomen verdiend, toen hij bij het verlaten van het toneel in zijn toga struikelde en als een grote, zwarte bal van het toneel rolde tot grote vrolijkheid van het publiek. De arme jongen zat zo verward in zijn toga, dat de bootwerker en de admiraal uit het tableau hem overeind moesten helpen. Ook dit vond veel waardering.

Hierna kwam het onontbeerlijke programmapunt PAUZE.

Na de pauze kregen we een korte film te zien over het leven der Eskimo's. Bij het zien van alle sneeuw en ijs prezen we ons gelukkig, dat het zomer was.

De dames voerden vervolgens een uitstekend, zelfvervaardigd stukje op, dat grote propagandistische waarde had. Duidelijk werd aangetoond, dat men de diepste vreugden van het vrouwenleven mist, wanneer men geen lid is van de vrouwenvereniging.

De volgende bijdrage werd geleverd door vader en zoon Stevens, respectievelijk lid van de mannenvereniging en de boys' club en beide gewaardeerde muzikanten in het Christelijk muziekcorps, dat de optimistische naam Excelsior draagt. Senior bespeelt de tuba, terwijl junior trompetspeler is.

Broeder Stevens deelde mee, dat men hymn nummer 370 ten gehore zou brengen. Vervolgens zette hij zich neer naast zijn zoon achter een muzieklessenaartje. We hoorden hem tellen en de maat aangeven, en toen begon de familie te blazen. Maar ach, wat klonk dat vreemd! Het klonk als de muziek van een wilde negerdans. De mensen werden er onrustig van. Plotseling stopte Stevens en keek zijn zoon woedend aan. Doch deze speelde opgewekt door, totdat hij met de tuba van zijn vader een geduchte por in de ribben kreeg. De trompet zweeg abrupt.

Vader en zoon begonnen nijdig tegen elkaar te fluisteren, terwijl het publiek hoorbaar genoot van de voorstelling. Toen wees Stevens met veel nadruk naar de rechterbladzijde van het open muziekboek. Zoonlief knikte beschaamd, en opnieuw verscheurden de blaasinstrumenten de stilte. Nu ging het beter. Het werd nog een mooi duet. Na afloop vertelde Stevens mij, wat er mis gegaan was in hun muzikale bijdrage: — Die snotjongen van mij had z'n aandacht er niet bij; die zat maar naar de meiden te kijken, en toen begon'ie het verkeerde nummer te blazen...

Zo spoedde de avond zich voort, en tegen elf uur begon de voorzitter allen te bedanken, die hadden meegewerkt door hun bijdragen en door hun aanwezigheid. Hij vond, dat deze avond zowel een waardige als een aardige afsluiting van het verenigingsjaar was geweest.

Daarna hebben we nog met elkaar gezongen en de Here hartelijk gedankt voor Zijn zegeningen, voor de vrijheid om Hem te dienen in dit heerlijke land, voor de ongestoorde en opbouwende vergaderingen die we mochten hebben, voor de kerk en voor de Christelijke school, voor de gelegenheden om te getuigen in deze wereld en voor de kansen, die de Here geeft, voor het blijde weten, dat Jezus spoedig komt....

Opgewekt reden we huiswaarts. De kinderen hadden het ook een prachtige avond gevonden.

Van de kerk naar huis moesten we door 't hartje van de grote stad.

Het was nog druk op deze jonge zomeravond. De neonlichten van de theaters flikkerden fel en uitdagend: "On the Beach"... "The double Love"... "The big Fisherman". Flarden jazzmuziek drongen tot ons door. Een paar dronken kerels stonden op een hoek te lallen....

— Zou Hij gauw komen? vroeg Katrien.

Niemand van ons antwoordde.

Dat was ook niet nodig....

Arie.

ANNEKE JANS

Door

P. J. RISSEEUW

Een roman uit de jaren toen New York nog Nieuw Amsterdam was

KORTE INHOUD: Anneke bleef niet lang alleen, nadat haar man, Roelof Jans, plotseling stierf. Dominee Bogardus werd de tweede vader van haar vijf kinderen, waarvan Sara de oudste is. Sara vertelt nu van de tijd toen ze zelf juist getrouwd was met de Duitse dokter Hans Kierstede.

(20)

Zo is het ook gegaan met onze kolonie aan de Zuid Rivier. En zo zal het gaan met al onze koloniën, die zonder bescherming een prooi zullen worden van de weerwraak.

Waarschuw dan onze mensen, want u zult toch niet alle wilden kunnen doodslaan.

— Kapitein De Vries, wij hebben de macht en de soldaten. Laat dat aan ons over. Eindelijk zullen wij genoegdoening krijgen voor de twee moorden op Smits en Rademaker. Wij zijn dat gehuichel van de wilden zat. Zij hebben zich niet aan hun beloften gehouden.

Met afkeer voelde kapitein De Vries hoe de directeur zijn vlezige hand op zijn schouder legde — Ga mee... nodigde Kieft. Ik breng u naar de grote zaal.

Toen Kieft de deur opende zag de kapitein de zaal, door vetkaarsen verlicht, vol soldaten, gereed om naar Pavonia over te steken.

De Vries deed de deur dicht en trad terug.

— Doe het niet — doe het niet — U wilt de wilden de nek breken, Directeur, maar u zult ook onze natie vermoorden, want er is niemand buiten het fort verwittigd. Ook mijn huis en volk en beesten — ons koren en onze tabak.... alles zal vernietigd worden.

— Stel je gerust, De Vries. Ik stuur een paar soldaten met je mee om je huis te beschermen.

— Doe het niet — het is waanzin...!

Het gebeurde in de nacht van 25 op 26 februari 1643. Gekleed in zijn mantel bleef kapitein De Vries in de zaal opzitten. Toen hij koud werd ging hij naar de kerk in het fort. In het maanlicht zag hij de half afgebouwde kerk, tot welks bouw hij het initiatief had genomen. Op de gedenksteen stond niettemin: Anno 1942. Willen Kieft, Directeur-Generaal heeft de Gemeente deze tempel doen bouwen.

De kerk was nog niet half klaar en tegen de wil van de Gemeente in het fort gebouwd!

Nooit had hij hier moeten komen. Een land, overvloeiend van melk en honing, geregeerd door onverstand. Wie het in de Oost niet verder zou brengen dan klerk, was goed genoeg om in de West directeur te zijn. Zo was het hie van het begin af geweest. Tegen middernacht hoorde hij gerucht en liep hij naar buiten. Aan de overzijde van het water waar Pavonia lag, zag hij het flitsen der vuurmonden. Een luid geschreeuw en gejammer kwam hem over het water tegemoet.

— Rechtvaardige God, wil deze misdaad niet ongestraft laten, bad hij. Hij rilde en liep terug naar het vuur.

Na enige tijd kwamen enige wilden uit de richting van Pavonia in een kano aan. De Indiaan en zijn vrouw die er uitstapten kwamen hem bekend voor.

Ze waren de hel ontvlucht en zeiden: — De Mohawks van fort Oranje hebben ons overvallen. Verberg ons, goede overste.

Kapitein De Vries aarzelde.

— Je kunt hier niet blijven, zei hij zacht. — Het zijn geen Indianen die je hebben overvallen. Het zijn.... Swannekens.

Hij zag de schrik op hun gezichten. Had hij hen moeten voorliegen?

— Kom mee.... Hij ging hen voor naar de poort. Er stond geen schildwacht.

— Vlucht in het bos, zei hij somber.

Waarom blijf ik hier nog? dacht David de Vries aldoor. Wat hem vasthield wist hij niet.

Tegen de ochtend zag hij de soldaten terugkomen.

Hij keek door het raam van de grote zaal en zag dat Kieft ieder der soldaten de hand drukte. Ook de soldaten, die onder leiding van Van Tienhoven op Corlaershoek de wilden hadden overvallen, kwamen allengs terug.

Uit hun gesprekken vernam hij dat zij de wilden in de slaap hadden verrast.

— Heeft Alva ooit meer kwaad aangericht in de Nederlanden dan deze bloedhond? En dat terwijl wij in het Vaderland zulk een edelmoedig Gouverneur hebben als de Prins van Oranje, die althans getracht heeft in zijn oorlogen zo weinig mogelijk bloed te storten? Ik zal dit goede land verlaten om er niet weer te keren.

Zijn besluit begon snel te rijpen.

Eer er een maand was verstreken, hadden de wilden van het Lange Eiland zich met die van de kust en Tappaen verbonden om deze moord te wreken. Zij verbrandden alle huizen en schuren en sloegen het vee dood.

Het fort moest zijn poorten openen voor een stroom van vluchtende boeren.

Kieft, die begreep dat het volk zich tegen hem keerde, liet zich niet zien. Wel gluurde hij achter de gordijnen van zijn woning naar het opgewonden volk dat kennelijk een zondebok zocht. Hij grijnsde en wist zich onaantastbaar.

Later, in een zwak ogenblik, gaf hij de schuld van alle ellende aan het driemanschap, dat hem namens de burgers het schriftelijk verzoek had overhandigd tegen de wilden op te treden. Toen Marijn Adriaensen, wiens hoeve eveneens was platgebrand, dit vernam, werden zijn ogen overtrokken door een zo grote woede, dat hij zijn pistool nam, het fort binnenstormde en al vurende, de directeur toeschreeuwde: — Wat voor duivelse praat heb jij van mij te vertellen?

Het schot miste en Marijn werd in het gevang gezet, terwijl Kieft brieste over deze openlijke rebellie.

Kapitein De Vries, teruggekeerd op Vriessendael, zag de wilden aankomen.

Zijn volk was in het woonhuis, waarin schietgaten waren gemaakt. De overmacht was zo groot, dat de verdediging een hopeloze taak leek. Toen gebeurde wat hij nauwelijks had durven verwachten. Een der wilden sprong in het midden van de aanvallers en begon luid te roepen dat zij moesten ophouden de gebouwen in brand te steken.

— Deze overste is een goede overste. Hij heeft mij in het fort geholpen. Hij is steeds een goede overste geweest voor ons volk. Hij is geen leugenaar. Het doodslaan van ons volk is tegen zijn wil gebeurd.

— Niet schieten — niet schieten! Wij hebben dit niet geweten. Maar de schuren brandden al. De oogst van maiskoren en tabak ging in korte tijd verloren. Alleen het woonhuis bleef gespaard.

Weinige dagen later stonden zij opnieuw tegenover elkaar. Directeur Willen Kieft en kapitein De Vries.

Het fort krioelde nog van gevluchte kolonisten, wier bezittingen waren gebrandschat. De verst afwonenden waren vermoord.

— Christenbloed om hals brengen, dat kun je en wie betaalt de schade? beet De Vries hem toe.

— Waarom komen er geen gezanten om vrede te maken? vroeg Kieft stompzinnig.

— Verwonder je daar niet over, je hebt ze nogal lekker getracteerd.

Toen op 4 maart drie wilden op de oever van 't Lange Eiland stonden met een wit vaantje, vroeg Kieft: — Wie gaat er naar toe?

— Laat kapitein De Vries gaan.... riep Kip.

— Ga jij dan met hem mee.... verzocht Kieft.

(Wordt vervolgd)

"Des Naasten Goed Gerucht"

DE ZEEMAN ZIET UIT NAAR LICHTBAKENS

Bijna iedere bevolkingsgroep heeft haar eigen stigma, een brandmerk a.h.w. dat haar door de massa wordt opgedrukt en waaraan maar moeilijk te ontkomen is.

Dit stigma is een gevolg van de gemakkelijkheid, waarmee men generaliseert en van de oppervlakkigheid en lichtvaardigheid in het oordeel, waartegen de Heidelberger bij zijn uitleg van het negende gebod toornt.

Zo worden in de volksmond kapitalisten maar al te gauw uitzuigers genoemd, joden bedriegers, onderwijzers eigenwijs, domine's femelaars, kruideniers krenterig, ambtenaars lui, enz. enz.

☆

Ook de zeeman ontkomt niet aan een kwade reuk. Hij vaart en dus ... zijn drank en vrouwen het euvel, dat hem aankleeft. In 'elke stad heeft hij een andere schat' en terwijl men niet gauw in de courant van een dronken kantoorbediende of van een dronken bakker zal lezen, vermeldt het krantenbericht over dronkenschap als het een zeeman geldt, altijd, dat het een zeeman was. Zo wil het nu eenmaal het waloordeel. Zeevarende mensen staan nu eenmaal niet goed bij iedereen aangeschreven.

Toch is hier een lichtelijk en onverhoord oordelen aan het woord. En het is goed, dat men ook op de zeeman toepast, wat we vroeger op de catechisatie leerden, dat we nl. onzes naasten eer en goed gerucht naar ons vermogen voorstaan en bevorderen. Temeer, daar deze nu door de opening van de Seaway meer en meer onze naaste wordt.

Tegenover dan wat men soms als bijna vanzelfsprekend aanneemt, zou ik hier enkele dingen willen constateren, die ik van deze naaste heb opgemerkt. Al vele jaren lang ben ik met ze omgegaan. 'k Heb ze gadegeslagen aan boord en aan de wal en dit is het, wat mij is opgevallen:

Vele euvelen, waaraan men aan de wal laboreert en die het leven daar vergiftigen, zal men aan boord vergeefs zoeken. Het klimaat op zee is bijv. niet bijzonder gunstig voor de ontwikkeling van wat we misdaad noemen. Zeker, 'petty crime' vindt men er; zeelieden zijn geen heiligen en niets menselijks is ook hun vreemd. Maar wat we met 'crime' aanduiden, datgene waar men voortdurend in de courant van leest, vindt men aan boord van varende schepen maar zelden. Komt iets dergelijks eens voor, of iets dat er op lijkt, dan staat dadelijk de pers er vol van, juist omdat het zo iets bijzonders is.

Heersende tucht, kleinheid der gemeenschappen, veel werk, dicht op elkaar leven —, het werkt alles mee om groei van misdaad te stuiten. Aan de wal met zijn oudere gemeenschappen kan het kwaad inkankeren en doorvreten totdat het in afgrijselijkheden uitbreekt, de sfeer aan boord en op zee is zodanig, dat er van dit inkankeren geen sprake is. Nooit bijna kan men daar 'stijf' op zijn droesem worden. Voortdurende overplaatsing van schip naar schip, het altijd weer voortvaren van haven naar haven, van land tot land, gaan het 'settlen' van het kwaad tegen met als zegenrijk gevolg, dat als bij wijn die 'gebotteld' wordt, de heffe steeds weer achterblijft.

☆

Vroeger ging wie aan de wal niet meer deugde, nogal eens naar zee en nog tegenwoordig kiest voor haar pupillen de reclassering de zeevaart uit als een gunstig klimaat, dat ten dode gedoemden een nieuwe kans geeft geslaagde leden van de maatschappij te worden. Waarom? Om van ze af te zijn? Omdat de zeevaart een moreel gunstige sfeer kent, die men in die mate aan de wal voor zulken moeilijk vindt. De zee, die in zo velerlei opzicht reinigend werkt, schijnt ook hier haar zilte, zuiverende en bederfwerende werking te hebben. Zoals het licht morele uitwerking heeft, — men denke slechts aan het woord uit Job 38 van de 'dageraad, die de zomen der aarde vat opdat de goddelozen daarvan worden uitgeschud', — zo heeft ook de zoute zeelucht een moreel gezonde invloed op de mens, die er zijn beroep van maakt haar te bevaren.

☆

Ik zou dit niet zo straf kunnen zeggen, als er geen aanwijzingen waren, dat ook andere walzonden aan boord in veel mindere mate gedijen.

Zo is daar, om enkele voorbeelden te noemen, 'juvenile delinquency' practisch onbekend, hoewel toch een veelheid van jonge mensen en zelfs van 'teenagers' onze schepen tegenwoordig bemannen, die lang en veel en ver van huis zijn, zonder jeugdleiders of dergelijke. Ook met diefstal heeft men over het algemeen maar weinig te doen, terwijl toch op zee alle hutten open staan en ieder zijn boeltje maar open en bloot op tafels en in kasten laat liggen. Passagiers verder, ook vrouwelijke, behoeven als ze slapen gaan, hun deuren niet te sluiten; er is een veiligheid, en voor wie de sfeer aan boord goed proeft, zelfs een gevoel van veiligheid, zoals men dat aan de wal slechts in kleine dorpen kent.

Als een schip niet 'droog' is, — op vele schepen is dit wel het geval, — wordt er aan boord gedronken. Dat doet men aan de wal ook. Maar alcoholisten zal men er met een lantaarn moeten zoeken, en zelfs dan niet vinden. De dronkaard kan op zee geen wortel schieten; de zee verdraagt die niet.

We zouden zo door kunnen gaan en een zedelijke maatstaf bij beurten wal en scheepsgemeenschappen aanleggen en telkens zal het blijken, dat, ondanks de minder goede naam van de zeeman, de werkelijkheid veel witter is, dan men denkt. Hetzelfde geldt van dat kwaad der kwaden, de echtscheiding, die in onze moderne samenleving zoveel ellende brengt.

Ten opzichte van dit laatste kunnen we zelfs met het vaststaand, statistisch uitgewezen feit naar voren komen, dat het percentage hiervan bij het zeevarend deel der natiën op een na het laagste is van alle bevolkingsgroepen en slechts wordt overtroffen door .... de groep der predikanten. Met allerlei problemen komen we bij de koopvaardij in aanraking, maar zelden met dit. De minst en de meest beschermde groep staan hier naast elkaar, hoewel we er anders niet gauw aan zouden denken zeelieden en predikanten vlak naast elkaar te zetten.

☆

Doorgaans is het zeemanshuwelijk gelukkig te noemen. Het is geladen met meer intensiteit, met meer verwachting en intenser vervulling. De dalen zijn dieper, maar ook de toppen hoger. Er is het mes der telkens terukerende tijdelijke scheiding, dat diep in de huwelijken insnijdt, maar in zake de echtscheiding is het juist dit scherpe mes, dat, wanneer het er op aankomt, bijna altijd weer voor de finale, legale scheiding bewaart. Het gezins- en huwelijksleven, hoe schaars de gehuwde zeeman ook toegemeten, staat meestal boven al, en zo wordt hij gespaard, terwijl het gezinsleven van vele duizenden aan de wal op de rotsen van de levenszee te pletter slaat.

Als we op al deze en andere hier niet genoemde dingen letten, komen we tot de constatering, dat niet alleen relatief, maar ook absoluut de zeevaart een zedelijk gunstig beeld vertoont, stukken beter in alle geval, dan men aan de wal zich er van heeft gevormd.

De haven van Toronto is sinds de opening van de Seaway een en al bedrijvigheid. Stuwadoors zijn, zoals men op de foto ziet, constant bezig met het lossen van schepen uit overzeese landen.

Waar de zeeman met "de wal" in aanraking komt, liggen de kansen voor goede en slechte invloeden op zijn leven. Zijn er voldoende "vuurtorens, bakens en boeien" om hem in de juiste koers te brengen?

We willen hiermee niet zeggen, dat de zeeman een beter mens is, dan wie aan de wal leeft. Hij is geen haar beter. Maar hij is ook geen haar slechter dan de walkanter. En hiermee kom ik tot de conclusie, die de moeite waard is, te vermelden.

De mens aan de wal staat een veelheid van stutten en zegeningen ten dienste, waardoor hij geholpen wordt het rechte pad te houden. Er is daar de familieband, waardoor hij dagelijks omgeven wordt. Er is het verenigingsleven, de sport, de publieke opinie, de radio en pers. Er is voor heel velen ook de kerkelijke saamhorigheid, met het getuigenis, dat zondag aan zondag tot hen uitgaat en herinnert aan een hogere wereld dan de materiële. Deze dingen alle omringen de mens aan de wal en beschermen hem in de strijd des levens.

De meeste hiervan echter moet de varende mens bijna voortdurend missen. Zedelijk en geestelijk onverzorgd gaat hij gewoonlijk zijn eenzame gang over de zeven zeeën der wereld en dit voor jaren en jaren. Er is aan boord geen politie, ook geen instantie bijv. voor morele herbewapening. Er zijn maar enkele predikanten en weinig zeemans-missies, die zijn lot zich direct aantrekken. Zijn familie ziet hij maar zelden. Het briefverkeer met hen is incidenteel. De Bijbel wordt aan boord gevonden, maar krijgt maar zelden gelegenheid verkondigd te worden. De Zondag wordt meest op zee en dus ver van de samenkomsten der gemeente doorgebracht, terwijl bijna nooit in de openbare voorbede voor alle nood der christenheid aan hem met name gedacht wordt.

☆

Bedenken we nu dit alles en zien in het licht van dit gemis het zedelijk leven van de zeevarende, dan moeten we ons verwonderen, dat het toch zo met hem gesteld is, als we hierboven constateerden. Dat er van zoveel kwaden, die we aan de wal tegenkomen, zo betrekkelijk weinige aan boord van varende schepen gevonden worden en zo weinig in die mate. De zee blijkt hier op hun leven ook zedelijke invloed te hebben en bederf tegen te gaan.

Als we dit zo zeggen, moeten we nog verder teruggaan, dan tot de zee.

En wel tot Hem, die de zee gemaakt heeft en mèt die zee de zeeman. Langs allerlei niet helemaal na te gane wegen en door allerlei niet altijd duidelijke omstandigheden heeft Hij het zo beschikt, dat ondanks groot gebrek aan zedelijke zorg, de varende mens toch staande kan blijven en dikwijls ook staande blijft. De Here schraagt àllen die vallen. Hij richt àlle gebogenen op. Dit wonder van zijn goedheid zien we telkens aan de wal. We zien het ook op zee en bij wie haar beploegen. Hij compenseert op één of andere wijze wat de zeevarende door zijn beroep onherroepelijk moet missen. Hoewel hij altijd tùssen de werelden doorvaart blijken er onder Gods voorzienige leiding toch aan het varen eigene factoren te zijn, die hem staande houden. Het zijn deze factoren, die van Gods zorg voor de zeeman spreken.

Dit wil natuurlijk niet zeggen, dat de varende mens immuun voor misdaad is. Maar we bedoelen, dat, wat we in Job 26 : 7 lezen, nl. dat 'de Here de aarde aan het niet ophangt', in zekere zin ook van het zedelijk leven van de zeevarende geldt. Het hangt zeker niet af van kerkelijke bearbeiding, noch van enige zorg, zoals die aan de wal voor de daar levende mens gevonden wordt.

Hiermee willen we de Schepper van de zeeman eren en Hem alleen. De zeeman zelf is geen haar slechter, maar ook geen haar beter dan wij aan de wal. Maar Die de zee dacht en zij wàs, heeft de aan de zeevaart verbonden gevaren voorzien en er ook speciale voorziening voor getroffen. Deze eer en goed gerucht van hem, als onze naaste moeten we daarom naar ons vermogen voorstaan en bevorderen, op straffe dat we anders van Gods werk zouden afdoen.

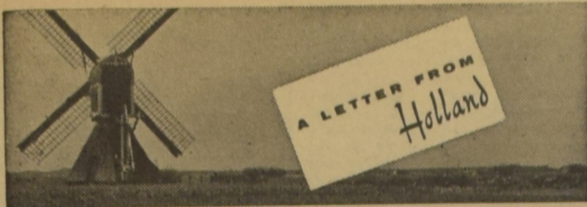
Aan de andere kant zullen wij wel alles moeten doen, dat wat God zelf begonnen is, door de wal niet bedorven wordt.

Mij staan verscheidene voorbeelden voor ogen, dat van de wal af getracht wordt zich meester te maken van de argeloosheid der zeevarenden door die te gebruiken voor eigen rotte (vergeef mij het woord) bedoelingen. Dubieuze uitnodigingen voor kwade nachtclubs en café's worden in vele havens bij bosjes aan boord gebracht. Men zoekt hem te verstrikken in smokkelzaakjes van verdacht allooi en dit onder het motto, dat aan een 'vreemdeling' toch niets verloren is. En zo kan men doorgaan.

De wal heeft echter meer en beter te bieden. Men kan óók de schepen opgaan met de bedoeling de zeeman te helpen de goede weg aan de wal te vinden. Op zee zijn het de sterren, die hem leiden, maar vuurtorens moeten er aan de wal zijn om het schip voor stranding te bewaren. Laat er van de kerken licht uitgaan om deze mensen bij te lichten; plaats voor hen bakens en boeien, d.w.z. levende mensen, die kunnen waarschuwen voor ondiepten en goed vaarwater afbakenen.

Dit is beter, dan het lichtelijk en onverhoord oordelen en dan de bestendiging van een generalisatie.

J. Wristers,
Pred. b. d. Koopvaardij.
731 Fillmore Ave.
New Orleans, 24, La.

door Mevr. Jacoba M. De Groot-Vreugdenhil

Een jaar of wat geleden vonden wij in Calvinist-Contact een stukje, dat we hebben uitgeknipt. Namelijk Arie's mijmering over het uitstapje van zijn emigrantenkerk. Het knipsel heeft bij ons een poosje op een schrijftafel gelegen en als we 's Zondags na kerktijd koffiedrinkers kregen gaven we het hun in handen. De reactie? Als ik eerlijk wil blijven mag ik uw aller Arie geen complimentjes doorgeven voor de even geestige als gevoelige manier waarop hij het Canadese gebeuren versloeg. Vermoedelijk juist omdat de mijmering zo goed geschreven was, viel de manier waarop ze geschreven was de lezers niet eens op. Wat is dat een prachtig idee, zeiden ze, uitgaan met de hele kerk. Dat zou bij ons niet kunnen, voegden ze er dan na enige overweging aan toe, zoiets kunnen alleen emigranten doen. Tenslotte hebben we het stuk naar de redacteur van ons in Eindhoven verschijnende kerkblad gestuurd, en vermoedelijk is het op den duur wegens plaatsgebrek in zijn krant in zijn prullebak terecht gekomen, want in het kerkblad hebben we er nooit iets van gezien.

★

Of het Canadese knipsel in de Eindhovense prullebak toch nog uitwerking heeft gehad? Dit jaar kwam de kerk van Eindhoven met een grootscheeps plan om op Tweede Pinksterdag met de hele kerk uit te gaan. Pinksteren is de verjaardag van de kerk en die verjaardag wilde men vieren als een familiefeest. Als plaats voor het feest was gekozen een prachtig gelegen openluchttheater in de buurt van Best. Voor zover ze niet van eigen auto's of fietsen gebruik maakten gingen de Eindhovenaren er met vrouw en kind, pak en zak in grote bussen naar toe. In een van die bussen mochten wij mee, als gasten van elders-uit-het-zuiden.

Zonder enige hapering of wanklank werd een programma afgewerkt, dat bestond uit een openluchtopvoering van het Bijbels drama 'De vacht is droog' in de morgenuren en van het Pinksterspel 'De vlam en de wind' in de middag. Verder korte toespraken, muziek en zang, en poppenkast voorstellingen voor de jeugd.

Het Bijbels drama, geschreven door de dichter Jan H. de Groot, behandelde de geschiedenis van Gideon. Omdat wij niet tot de Eindhovense familie behoorden herkenden we maar één van de spelers: een dominee. Na de tijd, dat wij hem in zijn en onze vorige woonplaats als jongelingsverenigingvoorzitter zagen optreden, scheen hij zich sterk aan een zonnebril te hebben gehecht. Zelfs als Jechanja, leider van een strijdgroep, kon hij van dit attribuut aanvankelijk niet scheiden. Gelukkig bleek hij onder het kleurige oosterse gewaad, dat nijvere Eindhovense vrouwenhanden al in de wintermaanden voor hem hadden vervaardigd, nog een westers shortje te dragen. Daarin kon hij de bril doen verdwijnen toen hij door de souffleur of één van zijn medespelers op het ding opmerkzaam was gemaakt.

Uit dit zonnebril-incident in het Gideon-drama moge blijken met wat voor prachtig weer het feest van de kerk werd begunstigd. In de middaguren, tijdens de opvoering van het indrukwekkende pinksterspel, heeft het even geregend. Maar daardoor lieten de toeschouwers zich niet verdrijven. Nog minder de spelers, grotendeels de jeugd van de kerk. Hier werd, op een heel andere manier dan we in onze kerk gewend zijn, het pinksterevangelie gebracht en zelfs de kinderen deden aan de prediking mee. Ook de dieren. Postduizen wiekten naar de hemel op. Onvergetelijk blijven de ogenblikken dat een kudde schapen, compleet met herder en hond, over de lage heuvels van de toneel-achtergrond trok en de kinderen op het toneel de dieren liefkoosden. Samen lieten ze iets zien van de paradijsheerlijkheid van het vrederijk, zoals die door de profeet Jesaja is geschouwd.

Hier hebt u dan, als late reactie op Arie's mijmering, enkele indrukken van de uitgaansdag van een Nederlandse kerk. Of ze u een juist beeld geven van het kerkelijk leven in Holland anno 1960? Zoiets kan alleen maar in het zuiden, is naar aanleiding van het Eindhovense familiefeest meer dan eens gezegd. Daar spreekt natuurlijk wel een beetje plaatselijk (of provinciaal) chauvinisme in, maar er is ook iets van waar. Voelen wij, protestantse kerkleden in het overwegend rooms katholieke zuiden, ons ook niet een beetje emigranten?

Overigens behoorden enkele rooms katholieke geestelijken tot de zeer gewaardeerde gasten op het Pinksterfeest van de Eindhovense protestanten.

★

Toen we op de avond van de Tweede Pinksterdag uit Eindhoven terug kwamen, troffen we voor de deur onze buren aan, die naar Bergen op Zoom waren geweest. Zijn jullie droog? vroegen ze verbaasd. Zelf waren ze dat namelijk zeer bepaald n i e t. In Bergen op Zoom was het laatste deel van het traditionele Pinkster-concours hippique tijdens de nagenoeg even traditionele stortbui afgewerkt. Wij zijn droog en we hebben een spel gezien: De vacht is droog, vertelden wij.

Dat waren woorden die ons zelf te denken geven.

Ik vrees dat ik zoveel ruimte heb verbruikt voor het feest van de kerk dat de rest van wat er in deze weken gebeurde **Kort Nieuws** moet worden.

- In de week aan Pinksteren voorafgaande zou het bezoek van ons koninklijk paar aan België plaats hebben, maar vlak daarvoor was Prins Bernhard in Zwitserland, waar hij een conferentie presideerde, ziek geworden, longontsteking. Koningin Juliana ging hem per vliegtuig opzoeken en een paar Nederlandse medici vergezelden haar. Per vliegtuig kon de prins naar Soesterberg worden vervoerd en sindsdien wordt hij verpleegd in het Utrechtse ziekenhuis. Vandaag gaat hij naar Soestdijk. Zijn toestand is niet onbevredigend, maar tijdens het statiebezoek aan België moest zijn oudste dochter hem vervangen. Dat was de enige schaduw die viel over het verblijf in België, waar de Nederlandse koningin en kroonprinses door vorst en volk met grote hartelijkheid werden ontvangen.

- In dezelfde week werd te Amsterdam met groot enthousiasme het veertigjarig bestaan gevierd van de Nederlandse Christen Vrouwenbond.

- Bij de openbare geloofsbelijdenis van prinses Margriet kon haar vader helaas niet tegenwoordig zijn. De dienst in de Ned. Hervormde kerk van Soest werd voor hem op de bandrecorder opgenomen, zodat hij er in ieder geval iets van heeft kunnen horen. Koningin Juliana en de drie andere prinsessen waren wel aanwezig.

- De Lauwerszee, de binnenzee tussen onze noordelijke provincies, wordt uit veiligheidsoverwegingen ingedijkt. De inpoldering, die een niet onbelangrijke landaanwinst meebrengt, zal later volgen.

- Overleden is, nog geen vijftig jaar oud, de heer Evert Vermeer, voorzitter van de Partij van de Arbeid.

- Op onze Noordzeekust vindt een invasie plaats van coloradokevers; ook in Volendam spoelden ze in groten getale aan. Schoolkinderen maken jacht op deze in ons land zeer ongewenste vreemdelingen.

H.M. Koningin Juliana heeft op het Paleis Soestdijk een delegatie Statenleden uit de Antillen en Suriname ontvangen. Het gezelschap werd gefotografeerd tijdens een wandelingetje door de paleistuin, waarbij de Koningin zich ongedwongen met de Statenleden onderhield. De heren woonden ook een speciale zitting bij van het Nederlandse parlement in de Ridderzaal.

Madurodam heeft nu ook zijn "Euromast". Florientje, het meisje van de Floriade in Rotterdam, heeft een model van de Rotterdamse Euromast onthuld in de miniatuurstad Madurodam te Den Haag.

WHO ARE OUR LEADERS ?

For some time already we have a letter lying on our desk, which refers to the discussions in our paper a few months ago. (See C.C. of February 12, 1960 and following issues). We print this letter in its entirety, because we feel that we would do the writer an injustice, if we should abbreviate, or give our own interpretation. However, we would like to make a few remarks at the end, without insinuating that this will be the final say.

Dear Editor.

Thanks for your understanding reply to my simple remarks about your editorial: "Naar de top". I am in agreement with your point of view.

Also with interest I followed the discussion about eventual political activity. Here again I find myself provisionally in agreement with your ideas. There is however a question which seems to me of great importance. As far as I remember that question has been left out of discussion hitherto. It is the question: "Who are our leaders?"

The revival at the brink of the 20th century in the Netherlands, which led to such an extensive activity of christian believers in every field was guided and supported by men of outstanding qualities, who set the goal of reformation in their own life and confronted their followers with the christian, historical *calling. Those men were working and informing the believing people from day to day for many years, wrestling with the problems raised by the actual situation of those days. Explanation of principles and formulation of practical programs were going hand in hand; at the same time launching impressive slogans.*

The highly learned and well trained leaders were continually studying and fighting on their academical level, meanwhile stimulating the plain believer to study the popular explanation of "Common grace", Anti-revolutionair or Christian historical *Policy" etc.*

I underlined "historical" because in the whole movement was a strong appeal upon the fundamentals of national life as those fundamentals became apparent in the historical process of becoming a nation.

The "Schoolstrijd" was seen as a fight for elementary political and ethical rights, and as such the school movement led to the organization of political groups and of a Christian National Party, *based* upon traditional, historical characteristics in the life of the Dutch nation.

It took many years of hard labour and intensive struggle to frame the pattern of christian activity and to yield the desired fruit therefor the entire nation. Still there was the advantage of an undeniable claim upon the best traditions of national life and its religious background, once prevailed by Calvin's reformatory influence. The calvinistic reformation became then reactivated by a spiritual revival, accompanying the camp for liberty of consciene and elementary political rights over against the tyranny of liberalism with its revolutionary concept of freedom.

There has been a close and devoted co-operation between excellent leaders and militant workers of smaller calibre. There was also gradually an increasing respond of the plain believer, willing to sacrifice after the example of the men on the top of the movement. On every level the people offered for the high ideals, kept before their eyes, while fighted for by the leaders with great zeal and convincing power.

So far enough has been said to make clear the meaning of the urgent question: "Who are our leaders?"

Please believe me, I have high respect for the many people of high standing, trying to do what they can to help and to inform the newcomers in this vast and different country. Your own work as editor of Calvinist Contact is of great value and certainly gives guidance. Also the churches have done a magnificent work for the spiritual welfare of the immigrant of today. And I admire so many leading people within the different denominations. Yet the zealous calvinist of Dutch origin who wants to be active by taking part in the historical calling of the country and nation he choose freely to serve feels himself somehow lost. He knows to have a calling within and in relation with the people by whom he is accepted as a fellow citizen. He tries to realize the way he ought to go and to find the points of contact between his personal world and life view that stems another, a different historical situation, however based on the Eternal Truth that governs his religious life, and the actual situation around him. He needs leading and guidance from a level where the lines of national life terminate and get their further direction. In vain he looks for great leaders whose religious conception fits his own, and whose position is on the cross-roads of national life. May be church-life must be excepted, for it seems to me that theology is regarded as the solution for every problem of human life in society and privacy in the Northern hemisphere.

Dear Editor, it is wrong to ask: "Who are our leaders?" I am aware that it is a subtle question. I don't like to blame anyone, nor to depreciate the significance of any achievement of people already trying to do their utmost after their ability and position. May I refer, just for an example, to the skilful writing of Prof. Henry R. van Til: "The Calvinist Concept of Culture". But the discussion about the way and means for the application of christian principles as it is seen hitherto, strongly influenced by the historical Dutch background, cannot disregard the fact of the great need for the highest leading and guidance, lest there is the danger of over-estimation of our own insight and over-evaluation of our own capacities.

Would you mind to deal with this question in Calvinist Contact?

I will be obliged if you do so.

Sincerely yours.
A. P. V.

No doubt there will be various reactions to Mr. V.'s remarks. The fact that we want to say something at this stage, is not — as already stated — that this should be the end of the discussion. Readers who wish to give their opinion are welcome to do so.

Our first comment is one of gratitude. Whether we agree with the writer on all details, does not take away the fact that he has made a worthwhile contribution to the cause. which is dear to us all.

With regard to the matter itself, we are inclined to agree that we do not have the leaders of the same calibre as our parents used to have. Yet, we want to be careful with this statement.

We remember that we always have been taught that God Himself provides the leaders for His people. If this is our conviction, do we now say that God has withdrawn His guiding hand from us? That seems to be the implication!

Mr. V. gives us a good picture of the historical situation. It is true, that the leaders were studying and fighting on their academical level, and that they were 'meanwhile stimulating the plain believer to study the popular explanation of 'Common grace', 'Anti-revolutionair or christian historical policy', etc." And it seems that at present a similar activity is lacking here.

Yet we ourselves are not ready to join the choir of voices which admire the former generation and condemn the present one. If we may take one example, even though it deals with an other subject than the one under discussion. We fail to see — if we are wrong, we welcome correction — that at the brink of the 20th century there was much concern in Holland for the evangelistic task of the church. We do not believe that the churches gave evidence of a burning zeal for missions and evangelism. Did they? Evangelization was occasionally carried on by some refined people, but a voice like Saskia's in "Onder de Schemerlamp" was almost unheard or at least unpopular.

Nowadays we can hear much about our "heritage'. This word has become a pet expression, but we fear that in fact it is not much more than a knowledge of what a former generation gained through hard struggles and sacrifices. It is not, and it cannot be our own as much as it was theirs. What did *we* do for it? We have read about it in books, and in some cases we have heard older folks talk about it, but we did not experience what they did.

We lack leadership, and we are looking for men with great intellectual qualities, for "giants" who can take the reins in their hands. But we deem it impossible that those leaders could be found outside of our own circle. A leader? Sure, but he (or she) must be one of us. Why? Well, because we are not confident at all that others will be able to give the same "explanation of principles and formulation of practical programs" as we are (or as our forefathers were).

If that is the case, why do not we attempt to at least publicize our "heritage"? Is it so inconceivable that God Himself may be withholding leaders, because we have not gone out of our shelter?

If we believe that our basic principles are derived from and in accordance with the Bible, then they are right — and they are. If we are really convinced of this ourselves, then there has to be a reawakening of religious fervor, which might start in bringing the simple (but rich!) Bible message. The strange thing is that when you say these things, you are asked not to make everything so theological. Do we not discern religion from theology anymore? If we cannot say things like these, where in the world is our basis for any of our activities?

•

Who and where are our leaders? While thinking about this question, the story of Dr. Abraham Kuyper came back to our mind. This modernistic minister was converted by a very simple woman in a very humble community: Beesd in Gelderland, And how great a leader he became! Of course, that woman was instrumental. But so are we — or rather can we be.

If we are ready to go through the *struggle* of bringing our message, and stop talking about resting in our heritage, we believe that we need not worry about that leadership. Our organizations are fine, and they can be of great value, but what has to be presented *first* is our message, not our boards.

There is much more in Mr. V.'s letter, on which we would like to comment, but for this time we have to stop here. Maybe we will have an opportunity later on! In the meantime we wish to thank Mr. V. for presenting this worthwhile problem.

D. F.

The Third Thousand

by J. W. F. Uitvlugt

About ten years ago there began the Battle of the Code. The contending forces were: myself and the other teacher. It started as: The Other with Me. It soon became: The Other Teacher versus Me. We couldn't agree. By now I have become convinced that it is almost impossible to find two teachers who can agree on what a report card should be like and what the "Code" should be.

The Battle went thus: I, strongly influenced by my European Past, contended that nothing should be rated as "Excellent" unless a "score" of 95% or over was obtained. This got the laugh from my fellow-teacher, who, strongly influenced by her Ontario Past, said that everything that was 75% or over should be rated "Excellent." I don't remember how many cups of coffee it took before we could compromise on the following Code:

91 — 100 — Excellent — A
81 — 90 — Very Good — B
71 — 80 — Average — C
61 — 70 — Fair Work — D
50 — 60 — Poor Work — E
Below 50 — Unsatisfactory

Tis is the code we have been using since. It's a good scale, I'm sure. But it's not the only good one. Any scale can be just as good. It all depends on how it is used. How the teacher uses it in giving grades, marks, or scores; and how the student and his parents read it. Both, the writer and the reader can use it in such a way that it becomes completely unintelligible, even misleading.

Now, here comes Sam again. The report card is in his hip pocket because teacher said try to keep it clean and neat. Teacher had not said a word about keeping it flat, too. When the card is placed on the kitchen table it is neatly rounded, form-fitted to Sam's buttock. It may have a smear or two of different kinds of mud mixed with a streak of peanutbutter or jam. Oh, well, it's what's inside that's most important.

At this point, you realize what a temptation it is to try to reproduce the "reading" which the card gets, first, perhaps at the hands of Mother, then, maybe, of Father, and who knows, even some older brothers or sisters might attempt to read the message. Don't worry, I know it would be quite useless to give you a few samples of "readings" of Sam's card, even by the various members of his own blood-relations. The sad fact is that a hundred different readers can read the card a hundred different ways. And it's a guess if anyone of the hundred can read it exactly as the teacher has meant it to be read.

★

Discouraging isn't it? You probably think that I am making it extra strong. I don't think I do. Let me show you what I mean.

Let's say that Sam has 95 for READING; 85 for SPELLING, 75 for GRAMMAR, 65 for ARITHMETIC, 55 for SCIENCE, and 45 for HISTORY. If you consult the Code you will find that this goes exactly down the middle of the line. Instead of the percentile grades you can read the words: Excellent, Very Good, Average, Fair Work, Poor Work, and Unsatisfactory. Suppose you do that. Now I ask you to try "how many different ways you can *say* each of those words." If you are a good reader you can say each word in so many diferent ways that it stops being funny.

I can say the simple word "good" in such a variety of tones, with such a variety of enunciations, and accompany it with such a variety of gesticulations and histrionics (grimaces) that the meaning of "good" can range all the way from "almost bad" to "almost perfect." See if you can do it. You'll be surprised. And you can do it with all the words that are given as "Meanings of Marks."

Well, where do we go from here? In this article I was supposed to teach all the parents of all the pupils in all our private Christian schools in all Canada, how to read their Sammy's and their Susie's report cards. You should realize by now that this is impossible. I would be quite happy if I could do this with just the parents of my own pupils; not even with those of the pupils of my fellow teachers in the same school. That is a job so delicate that only the teacher who has given the marks should be asked to interpret them.

Now I think back to my own schooldays. There were no report cards given that could be misunderstood. There was, as far as I can recall, no misunderstanding on the part of parents as to how their Sammies and Susies were doing in school. There were the few children who were extra good; they could "best leren." At the lower end there were the few who never learned anything; the "domkoppen." In between was the large group who did reasonably well in all the important subjects. And, here is the trick: *the parents had full confidence in the teachers that they were doing a good job.* They also believed that only a real teacher could do the job right.

My parents, and most parents, taught and showed, by precept and by example that they had respect for the teachers, so, we, quite naturally, also respected them. What else can you expect? I know that there were exceptions, but they were definitely exceptions; they, and their opinions didn't put any weight in the scales of public opinion. They didn't count. They were ignored. Here it seems that every Tom, Dick, and Harry can teach, and therefore every Harry, Dick, and Tom can also criticize them. Every carpenter, plumber, butcher, baker, or barber, every famer and every factoryhand, has his own opinion on what teaching is and how it is to be done. Their opinion on teaching is as good as any teacher's . . . well almost as good, or better. If we can clear up this messy thinking, we may be on the right track towards better education. It may be that then we can also write report cards that can be read and rightly interpreted.

★

You, my reader, may have begun to think that I am completely opposed to report cards. That is not the case. I am against the kind of reporting that is being done now, here, in the elementary grades. And the reason I am against it, is not because I do not believe in reporting, but because I see so many other things that need to be straightened out before we can produce good report cards that can be read and rightly understood.

If you will bear with me I will try to explain that later on in another thousand words.

Synode Chr. Ref. Church

Voor onze lezers, die tot de Christian Ref. Church behoren, is het stellig interessant in ons blad iets te lezen over de Synode van hun kerken, begin Juni in Grand Rapids, Michigan, gehouden.

Het begon met een zeer druk bezochte bidstond op Dinsdag 7 Juni in een van de vele fraaie en imposante kerkgebouwen, waaraan deze stad zo rijk is. Voortreffelijk orgelspel en indrukwekkende koorzang droegen veel tot de dienst bij. Met uiterste zorg bleken niet alleen de psalmen en gezangen gekozen te zijn, waarin de gemeente haar hart uitdrukte, maar ook de koornummers, waaronder twee z.g. "anthems", stonden alle in verband met het werk van de Heilige Geest, waaraan de prediker grote aandacht wijdde. De boodschap was in het kort deze, dat de Synode niet naar allerlei stemmen die in de wereld opgaan maar naar de Heilige Geest moet luisteren, want de tekst luidde: "Wie een oor heeft, die hore wat de Geest tot de gemeenten zegt." De vraag w a t de Geest precies zegt, ontving ditmaal echter geen antwoord. Zo kwam het verband tussen de Geest en Jezus Christus feitelijk in het geheel niet naar voren. Terwijl Christus ons toch allerminst in het onzekere heeft gelaten omtrent wat de Geest op aarde zegt en zeggen moet. Denk maar aan Jezus' woord: "Hij zal het uit het Mijne nemen en U verkondigen." Door dat gemis kwam in de tot in de puntjes verzorgde dienst de prediking zelf min of meer ijl in de lucht te hangen. Opnieuw bleek dat de trouwe verkondiging van de Christus en niets anders dan de Christus toch wel uiterst moeilijk is. Maar wil de kerk kerk zijn en kerk blijven, dan zal die prediking in het volle centrum moeten staan. En haar waarde zal tegen geen hoe prachtig uitgevoerde liturgie ook kunnen opwegen. In de dienst der gebeden, waartoe we eigenlijk waren saamgekomen, kwam weer heel veel goed. In het voorgebed werd de gehele nood van de Christian Reformed Church aan de Here opgedragen en het was bezielend en hartverheffend zo diep en warm te mogen meebidden voor al de arbeid in dit machtig grote continent, niet alleen voor de oude en sterke kerken in de States, maar ook voor de worstelende immigrantengemeenten in Canada, niet alleen voor de Harlem-wijk in New York en het werk onder de Indians in Mexico, maar ook voor Alaska en Nigeria, Ceylon en Formosa en Japan, ons radiowerk, de stichtingen van onderwijs en barmhartigheid. Hoe rijk heeft God ons met al die arbeid gezegend en wat dragen we een machtig grote verantwoordelijkheid. In het gebed na de preek werd speciaal deze Synode van 1960 voor Gods aangezicht gebracht en de Here om wijsheid en leiding van de Heilige Geest gesmeekt, opdat de besluiten naar Zijn wil mogen zijn en tot heil van Zijn kerk.

Na de dienst was er een langdurig social hour, overrijk aan ontmoetingen, druk en gezellig. Onder het genot van een keur van allerlei verfrissingen werd kennis gemaakt, oude vriendschap vernieuwd, nagepraat over de dienst en een blik vooruitgeworpen op het werk van de Synode. Het was laat toen de 120 afgevaardigden hun slaapplaatsen gingen opzoeken.

En op Woensdagmorgen werd de Synode geopend. In een betrekkelijk kleine ruimte zitten de gedelegeerden bijeen: vier bij vier, twee predikanten en twee ouderlingen van elke classis. Elk tafeltje heeft een naambordje dat aan een paaltje bevestigd hoog boven de mensen uitsteekt: het bevat de naam van de classis die aan dat tafeltje wordt vertegenwoordigd. Bovendien is er voor elke twee tafels een microfoon: zonder gebruik van dat instrument te gaan spreken is zelfs voor mannen met zeer luide stemmen onbegonnen werk. Niet altijd werkt het geluidsysteem zoals het moet.... Ik laat het maar aan uw verbeelding over, de snerpende geluiden en komieke situaties u voor te stellen, die het gevolg van zo'n geluidstoring zijn.... Op het hoge podium troont het moderamen. Voor de voorzittersplaats staat een klein lessenaartje op de tafel, toch juist te groot voor hem, om er tijdens de discussies overheen te kijken. Altijd staan is voor een man met zo afmattende verantwoordelijkheid helemaal geen doen, waarom hij de beschikking heeft over een tweede stoel, een hoge, de "Amsterdammers" ter Synode noemen het een "wagenbestuurders"stoel. Zo gaan we als in een Amsterdamse tram door de discussies: langzaam optrekken, scherp door de bocht, plotseling naar rechts, soms komen we met een schok tot stilstand.

Maar zover was het nog niet, toen de Synode begon. Eerst moest het moderamen gekozen worden. Bij de eerste stemming al werd Rev. Tenis C. VanKooten van Hamilton voorzitter: the right man on the right place, kunnen we rustig zeggen. De leiding berust bij deze begaafde predikant in uiterst bekwame handen. De andere stemmingen namen heel wat tijd in beslag. Dr. William H. Rutgers van Bellflower, Calif. werd assessor, Rev. George Gritter van Grand Rapids eerste scriba en Rev. William P. Brink van Holland, Mich. tweede scriba. Daarop volgde de werkverdeling. Een grote commissie van 30 leden, uit elke classis 1, plus het moderamen werd gevormd, aan welke die taak werd toebedeeld. De eerste morgen was daarmee al voorbij. Laat in de middag was de commissie met haar werk gereed, waarop de Synode uiteenging in niet minder dan 12 commissies, waarin alle Synodeleden en adviserende leden waren ondergebracht. Reeds op Donderdagavond kon de Synode weer in plenaire zitting bijeenkomen, om de eerste kleinere zaken, die voor behandeling gereed gekomen waren, af te doen. Besloten werd voortdurende steun te geven aan The American Bible Society, The World Home Bible League en The Lord's Day Alliance of Canada. The Living Word Series, de bekende serie leespreken, uitgegeven door Credo Publishing Company te Toronto werd opnieuw voor gebruik-door-de-kerken aanbevolen. Omdat het 1961 vierhonderd jaar geleden zal zijn dat de Nederlandse Geloofsbelijdenis werd opgesteld en 1963 eenzelfde periode dat de Heidelbergse Catechismus werd geschreven, werden maatregelen getroffen om aan die herdenkingen een passende wijze van vieren te geven, waarbij vooral zorg gedragen zal worden, dat de jeugd bereikt wordt. Zonder veel discussie viel het besluit dat de twee voorlopige Avondmaalsformulieren, die de Synode van 1959 aan de kerken als proef aanbood, om er na een periode van 4 jaar definitief over te oordelen, in het Hollands zullen vertaald worden, opdat ze ook in Hollandse diensten kunnen worden gebruikt. Dit is een mooi besluit voor Canada en het zal een rijp oordeel straks over de wenselijkheid of ze officieel zullen worden, makkelijker maken.

Vrijdag was totnogtoe de mooiste dag van deze Synode. Een aantal van 25 candidaten, die aan het Seminarie hun candidaatsexamen hadden afgelegd, werden door de Synode onderzocht en alle toegelaten zich beroepbaar te stellen in de Christian Reformed Church. Het was een ontroerend ogenblik toen ze alle voor de president der Synode stonden, die hen namens de Synode van dit blijde resultaat van een zware examendag op de hoogte stelde en hun goede raad meegaf en de zegen des Heren toebad, die hun allen een plaats moge geven in Zijn wijngaard. We zongen hun Ps. 134 toe en baden en dankten met hen. Toen dat alles was afgelopen, was het hoog tijd de Synode te verdagen. Volgende week komen de grote stukken op tafel. Uw verslaggever hoopt daarvan in een tweede artikel verslag te doen.

F. Guillaume.

CLASSIFIED ADS

ARE EASY
AND NOT EXPENSIVE

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

———

Birth-announcements	$ 2.50
Engagement-announcements	$ 2.50
Marriage and anniversaries	$ 3.50
Notifications of death	$ 3.50

———

"For Sale" and "Want" advertisements up to 40 words $ 2.00. Every word more 5¢. For "letters under number" $ 0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Engaged:
ANN VAN DUFFELEN
&
GEORGE FLIM
June 25, 1960.
Lindsay, Ontario.
Pefferlaw, Ontario.

D.V. 30 Juni hopen onze geliefde ouders
H. DUIMERING
en
G. DUIMERING—WIEBENGA
hun 25-jarige echtvereniging te gedenken.
Dat ze nog vele jaren voor elkaar en voor ons gespaard mogen blijven is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.
Janet en Herman,
Johny en Joanny, kleink.
John en Rita
William
Martin
Harry.

In een vorig nummer werd bericht, dat
H. GRASHUIS
G. GRASHUIS—APOTHEKER
op 12 Juni j.l. hun 25-jarige echtvereniging herdachten.
Hierbij werd verzuimd het adres van de heer en mevrouw Grashuis te vermelden. Dit is: 1820 State St., Kalamazoo, Mich., U.S.A.

Heden behaagde het de Heer tot Zich te nemen in Zijn eeuwige Heerlijkheid
Mr. GEORGE GRAVES Sr.,
oud 50 jaar,
geliefde man van Johanna Graves, en der kinderen zorgdragende Vader en Grootvader.
1 Juni 1960.
Ons leven is een schip.
De wereld is de zee.
De Bijbel 't peilcompas,
Maar 't hemelrijk de ree!
De teraardebestelling heeft plaats gehad 4 Juni 1960.
Joan Boekestijn—Graves
Peter Boekestijn
Jo-ann Prins—Graves
Casey Prins
George (Jr.)
Jack
John Wijnand
Herman
John
William
Marvin Wilhelm
Elizabeth
Ida
Ina
Gordon
en kleinkinderen.
R.R. 1, Jellyby, Ont.

125 Acre Dairy Farm

3 Mijl van Smithville. Kleigrond, melkcontract, 25 koeien, 5 kalveren, grote barn met water, 9 kamer huis. Tractor, ploeg, eg, maaimachine, en. enz. De eigenaar wil graag verkopen. Vraagprijs $ 30,000. Down $ 15,000. Open voor offers.

JACK BYLSMA
REALTOR
1607 King St. E., Hamilton, Ont.
Tel. LI 9-3894.

The Knox Chr. School of Bowmanville will be in need of
TEACHERS
for the school term 1960-61. Please send applications to Mr. J. Bouma, Box 602, Bowmanville, Ont.

HELP WANTED
for immediate employment. Family with 3 of 4 workers. House available. Contact Mr. E. Knibbe, tel. PR 5-3345. After 6 p.m. call PR 5-2905. Holland River Gardens Farm, Bradford, Ont.

H. VAN PELT'S
Religious Bookstore
is altijd voordeliger!
ZIE ONZE PRIJZEN:

D. Robbertz, De stenen zonde	1.25
Go Verburg, De Keerzijde	1.25
Vreugdenhil, Terug naar Terezia	1.25
Steggerda, Elke dag is nieuw	1.25
Nijenhuis, Hordenloop van Kobald	1.25

717 Talbot Street
ST. THOMAS, ONT.

Attentie: Doe Uw money order bij Uw bestelling, dan ontvangt U de boeken franco thuis!

NORTH YONGE - $ 1000 down. Schitterende 6 kamer, vrijstaande bungalow. 5½% 1e hypotheek, alum. storms en screens.
EAST END - $ 1000 down. Goed onderhouden 6 kamer huis, garage, gezonde hypotheek.
WEST END - $ 1000 down. Verschillende aanbiedingen in aantrekkelijke prijzen.
Noem Uw downpayment, verdere wensen en ik zal proberen aan Uw eisen te voldoen.

GERRIT BROOS
Vertegenwoordiger voor Harvey Keith Realtor
181 Eglinton Ave. East, Toronto.
Tel. Zaak: HU 7-3333
Huis: BA 5-5139

Adresveranderingen

Het komt vrij geregeld voor dat wij berichten van adresverandering ontvangen van de "Postmasters", welke achteraf incorrect blijken te zijn. Wij vinden het daarom beter om deze niet meer in behandeling te nemen, doch alleen die adresveranderingen aan te brengen welke de betreffende abonnees zelf aan ons opzenden.
Wilt U er dus vooral om denken, zodra U gaat verhuizen, dit direct even **rechtstreeks** aan ons door te geven? Vriendelijk dank voor Uw medewerking.
DE ADMINISTRATIE VAN CALVINIST-CONTACT.

BOEKEN en BIJBELS
(Nederlands en Engels)
"WIJ HEBBEN DE GROOTSTE COLLECTIE EN OOK UW KEUZE"

Voor gezin
Jeugd
Vereniging
Bibliotheek
Predikant

Tevens: Sunday School Supplies
Vacation Bible School supplies
Budget Envelopes
Handelsdrukwerk
Trouwkaarten
Duplicating

En een grote collectie GRAMOFOONPLATEN
SPEELMAN'S BOOKHOUSE
7 LIPPINCOTT STREET E., WESTON (ONT.) - CH 1-0407

LARGE ROOM AND KITCHEN
Furnished or unfurnished. Good location. RO 9-6270. 121 Evelyn Cr., Toronto 9, Ont.

One of the best Dairy Contract Farms in Eastern Ontario,
100 acres clay loam, all tillable, 39 Jersey milk cows, R.O.P. 9 head young cattle, all feed produced on farm for cattle, self propelled combine, Diesel Tractor, bulk milk cooler, ½ ton Int. truck, all other machinery, barn 44 x 80 ft., eight room house, all modern conveniences, borders on highway, full milk contract. Price $ 50,000 - $ 20,000 down. Will have to be seen to be appreciated.

Irving H. Miller Ltd.
REALTORS
Apply Lawrence Brunton, Vernon, Ontario.

"HET KRUIDENHUIS"
W. T. Bijlsma & Zoon
Nieuwmarkt 24, Amsterdam
Sedert 1916 speciaal adres voor geneeskrachtige kruiden. Samenstellingen tegen bronchitis, rheuma, galsteen, vetzucht, onzuiver bloed, slechte stoelgang enz. Gegarandeerd onschadelijk; verbetering spoedig merkbaar. Referentie-adressen op aanvraag. Schrijft ons Uw klachten!
Proefpakket, voldoende voor 2 mnd., $ 3.—. Kuurpakket voor 6 mnd. $ 7.—.

Gaat U naar Holland?
Reis per Holland-Amerika Lijn
Famous for Service
J. VANDER VLIET
304 Dundas St. W. - Telef. 4641
TRENTON, ONT.

WIJ BETALEN U 8% of 10%
rente per jaar, maandelijks bijgeschreven — op Uw GEGARANDEERD BELEGGINGS CERTIFICAAT
Schrijft of telefoneert om een gratis brochure zonder enige verplichting.
ROBSON-STEWARD LTD.
Kamer 918. 2, Carlton Street, TORONTO 2, Ont. EM 3-8271

?

Ontario Ziekenhuis-verzekering

Indien U in het ziekenhuis wordt opgenomen

Zorgt ervoor om Uw ziekenhuisverzekeringsbewijs bij U te hebben of althans het registratienummer. Schrijft het nummer ergens op zodat U het in geval van nood direct bij de hand hebt.
LEEST DE ZIEKENHUIS-VERZEKERINGSGIDS
— als U er geen hebt, vraagt dan Uw werkgever of schrijft naar
ONTARIO HOSPITAL SERVICES COMMISSION
TORONTO 7, ONTARIO

LIFE TIME OPPORTUNITY

Less thans half price.
Well established nursery business, cabins. Opportunity for expansion.
MUST SELL. Cameron's Nursery, Emsdale, Ontario.

NAAR NEDERLAND
Bespreek tijdig Uw passage!! Ook voor familie overkomend uit Nederland. Alle inlichtingen:
VAN HERWERDEN TRAVEL SERVICE
741 King Street E. - OSHAWA - Telefoon RA 3-4471
Agenten voor HOLLAND AMERICA LINE en EUROPE CANADA LINE

NURSERY GARDENS
Located in Perry Township, 50 acres, 1300 feet frontage on highway. 15 acres cleared and planted in nursery stock, raspberries, strawberries, apple trees, pear trees, ornamental plants and shrubs and perennials of all kinds. Balance of land is Pine forest about 175,000 to 200,000 feet of Pine lumber on the stump, also six room home, six cabins, shower cabin, hot & cold water and hydro. This is a lovely setting, close to public and high school by bus. Full price $ 35,000.

C. A. ROBINSON, REALTOR
218 COLBORNE ST. BRANTFORD, ONTARIO
Phone PL 3-5333 - PL 3-5074. Evenings PL 2-1988

Speciale Aanbieding ! !

Barend de Graaff: "Het geslacht van Garderen"	$ 3.25
Kirst: "08.15" - trilogie. Spannend oorlogsboek	2.50
Van Nijnatten-Doffegnies: "Henne". Familieroman	2.90
"The Berkeley Version of the Bible	6.95
"Goud-Elsje"-boeken ... Per deel	1.50

Door een uitgever daartoe instaat gesteld, kunnen wij U bij aankoop van een der bovenstaande boeken de volgende koopjes aanbieden. (Normale prijs tussen haakjes):

DAILY COMMUNION - Bijbels dagboek (2.50) NU	$ 1.25
THE GLORIOUS BODY OF CHRIST - R. B. Kuiper (4.95)	2.00
TALKS WITH GABRIEL - Arjen Miedema (3.00)	1.50
IS THERE A CONFLICT BETWEEN GENESIS I AND NATURAL SCIENCE? - N. H. Ridderbos (1.50)	.90

Te bestellen bij:
Woudstra's Books House
9330 JASPER AVENUE EDMONTON, ALTA.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact
Naam ....
Post-adres ....
....
Aangebracht door: ....
Naam ....
Post-adres ....
....
Aanbrengpremie: ....
Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 4.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15 ¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:
Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont

ADRES VERANDERING
NIEUW ADRES:
Naam ....
Post-adres ....
....
OUD ADRES:
....

130 ACRES EERSTE KLAS DAIRY FARM
met stamboek Holstein vee

Zeer vruchtbaar, goed bewerkt land, 40 stuks stamboek vee, waarvan 25 melkkoeien en 15 pinken. Een uitgebreid, uitstekend machinepark. Het huis bevat 4 slaapkamers, badkamer, ruime mooie keuken, huiskamer, eetkamer en basement. Het is voorzien van centrale verwarming, heet en koud stromend water. Grote barn met stanchions en waterbowls, ruime garage en andere bijgebouwen. Grote overdekte silo.
Reeds jaren bestaand melkcontract, gemiddelde melkcheque ruim $ 1000.— per maand. Deze farm wordt verkocht wegens vergevorderde leeftijd van de eigenaar. Prijs $ 55,000.— - $ 40,000.— hypotheek beschikbaar tegen 6%, betaalbaar met $ 275.— per maand, rente en aflossing inbegrepen. Dit is een der beste farms in het Niagara district. Voor alle verdere inlichtingen:

KRAAY AND SCHRIEL, REALTORS
29¼ KING STREET, ST. CATHARINES, ONT.
Tel. WEbster 4-1813 of WEbster 4-1563

Kerknieuws

CANADIAN REFORMED CHURCHES

Beroepen te Ottawa, Ont. H. Krabbendam (cand.) te Philadelphia, U.S.A.

FREE CHR. REF. CHURCH

Beroepen te London, Ont. L. Floor Jr. te Almelo, Ndl.

CHR. REF. CHURCH

Beroepen te Edmonton I, Alta. W. Heynen te Anchorage, Alaska.

Beroepen te Chatham ,Ont. als Missionary voor Nieuw Zeeland S. Cooper te Sarnia, Ont.

Beroepen te Jarvis, Ont. L. Mulder te Fort William, Ont.

The Canadian Council of Evangelical Protestant Churches

De jaarlijkse conferentie van The Canadian Council of Evangelical Protestant Churches die in Toronto werd gehouden, ontving grote belangstelling. Er waren gedelegeerden en belangstellenden, zowel uit de Maritime Provinces, het uiterste oosten, als uit het verre westen en natuurlijk ook uit Ontario en Quebec. Er was grote belangstelling voor de gehouden redevoeringen, maar volgens de President, Dr. H. C. Slade, "was deze conferentie meer dan de moeite waard alleen al door de heerlijke christelijke gemeenschap die men gedurende deze dagen mocht ervaren". Er traden op deze conferentie een aantal nieuwe leden toe.

Dr. Slade vatte het standpunt van deze Canadese sectie van de ICCC aldus samen: "Terwijl ik een overtuigd Baptist ben, geloof ik dat het noodzakelijk is, vooral in onze dagen nu alle belangrijkste dogma's van het christelijk geloof voortdurend worden aangevallen, dat broeders van alle denominaties, die nog trouw zijn aan de grote evangelische beginselen van God's Woord, op deze wijze samen komen en hart en hand samen voegen in de verdediging van het Evangelie. Het blijkt duidelijk dat de belangstelling voor de positie die ingenomen wordt door de Canadese Raad van Evangelische Protestantse Kerken, met betrekking tot zijn beleden geloof in de onfeilbaarheid en feilloosheid van de Bijbel als Gods heilig Woord, te samen met zijn standpunt tegenover het verkeerde program van de Wereldraad van Kerken, voortdurend groeit. Dit feit wordt bewezen niet slechts door de toenemende belangstelling voor iedere vergadering van de Conferentie, maar eveneens door velen die bijna dagelijks schrijven uit alle delen van Canada om ons van hun steun te verzekeren".

Voor het komende jaar werden de volgende bestuursleden gekozen.

President: Dr. H. C. Slade, Toronto.

Vice Presidenten: Rev. H. Mc Ewen, Sydney, N.S.; Rev. J. W. Doohan, River John, N.S.; Rev. J. Tamminga, Toronto; Rev. S. Eelman, Edmonton, Alta.; Rev. M. Buch, Vancouver, B.C.

Secretaris: Rev. D. E. Wheaton, Hamilton, Ontario.

Penningmeester: Mr. T. H. Linton, Agincourt, Ontario.

Algemene Bestuursleden: Rev. G. A. Adams, Toronto; Mr. R. Shaker, Toronto; Rev. J. Van Harmelen, Oshawa.

Drie van deze nieuw gekomen bestuursleden zijn vroegere Nederlanders, n.l. de heren Tamminga, Eelman, en van Harmelen, die in Nederland lid waren van Christelijke Geref., de Nederlandse Hervormde, en de Gereformeerde Kerken.

Een prachtavond in Hamilton

DE EERSTE "GRADUATION" VAN DE CHRISTIAN HIGH SCHOOL

Donderdag 16 Juni was een grote dag voor de Hamilton District Christian High School. De eerste "graduation" vond plaats van de eerste 14 studenten, die het eindexamen van grade 12 met goed gevolg hadden afgelegd.

De samenkomst stond onder leiding van het hoofd van de High School, Rev. W. Van Dyk.

Zonder enige overdrijving kan worden gezegd, dat het een grootse avond was.

Een flinke schare had het kerkgebouw gevuld, toen om 8 uur de "graduates", getooid in sierlijke toga's, binnentraden. Zij werden voorafgegaan door het bestuur en de leraren en gevolgd door de studenten van de klassen 9, 10 en 11.

De keuze van de spreker, die het "commencement address" zou geven, bleek wel een zeer gelukkige geweest te zijn. De rede, die Rev. J. Vriend van Simcoe uitsprak, was wel het beste wat men had kunnen verwachten. Deze zal niet alleen bij de geslaagden, doch bij alle aanwezigen, nog lang in herinnering voortleven. Spr. stelde zijn gehoor voor de vraag "What is the ideal life to live?" Deze vraag was wel bijzonder actueel voor degenen, die hun studie hebben voltooid en nu een keus moeten maken over de richting die zij moeten kiezen. Spr. wees speciaal op drie dingen, die telkens weer de plaats van het enig ware levensideaal trachten in te nemen, namelijk de begeerte om rijk te worden, de begeerte om de eer en het applaus van de mensen te ontvangen, en de begeerte naar plezier. Rijk zijn of worden, en de eer van mensen en plezier zijn in zichzelf niet verkeerd, maar ze kunnen alleen maar worden gewaardeerd in de wetenschap, dat God ze geeft. Het sleutelwoord voor de christen is 'dienen". Het enig echte levensideaal is dienen, de zelfovergave, in het besef dat ik een schepsel van God ben en met de bestemming die God voor me bepaald heeft, aldus spr.

Het studentenkoor, dat onder leiding stond van Mr. T. Ten Kate, bracht op zeer verdienstelijke wijze drie nummers ten gehore. Vooral de vertolking van Psalm 103, "Bless the Lord, o my soul" was bijzonder mooi. De orgelbegeleiding berustte in de bekwame handen van Mr. Peter Spoelstra.

Een van de hoogtepunten van de avond was natuurlijk de overhandiging van de diploma's, hetgeen werd gedaan door de President van de Society, Rev. J. Ehlers, daarbij geassisteerd door Rev. W. Van Dyk en Mr. L. Witvoet, een der leraren. Mr. Witvoet introduceerde daarbij ieder der geslaagden aan de vergadering op vaak humoristische wijze.

Een bijzonder compliment is op zijn plaats aan het adres van Leda Dam, een der "graduates", die het "valedictory address" gaf. Het maakt nog wel verschil op welke wijze men afscheid neemt, doch de wijze waarop Leda Dam de gevoelens van de geslaagde studenten vertolkte, was zeer symphatiek en werd kennelijk door de aanwezigen gewaardeerd.

Rev. A. Persenaire, de tweede voorzitter van de society, gaf in zijn slotwoord precies weer wat er leefde onder de aanwezigen. Niet alleen wat gebracht was, maar meer nog in de geest waarin het gebracht werd, had aller verwachtingen overtroffen. Het was moeilijk de juiste woorden te vinden om dank te brengen aan God, die dit werk voor christelijk middelbaar onderwijs zo kennelijk gezegend heeft, doch de wijze waarop Rev. Persenaire dit deed had aller instemming.

Na afloop was er in de basement van de kerk nog een "social hour" waar gelegenheid was de geslaagden te feliciteren.

De "graduates" zijn (in alphabetische volgorde): Ted Bootsma, Jane Bruulsema, Henry Bulthuis, Ineke Colenbrander, Leda Dam, Betty de Boer, Rose De Bock, Berend Hartman (die een scholarship van $300.00 van Calvin College aangeboden kreeg), Bill Hordyk, Ann Kramer, John Vanderhoek, Doroty Van Marrum, John Vissers.

"Thank you, Ladies!"

Het bestuur van de Hamilton District Christian High School Society spreekt langs deze weg haar dank uit aan alle dames die bijgedragen hebben aan de busjesactie van de Women League of South Eastern Ontario.

Tot nu toe mochten wij ontvangen een bedrag van $5500.00.

U kunt wel begrijpen, dat dit een grote steun voor ons betekende.

Wij hopen, dat U ons ook in het komende schooljaar steun zult kunnen verlenen.

Wij als bestuur dragen niet alleen een verantwoordelijkheid voor de leerlingen maar ook voor het onderwijzend personeel en hun gezinnen.

Ook het onderwijzend personeel brengt offers door zich te verbinden aan Christelijk Midelbaar Onderwijs.

Sicco J. Kapinga,
Treasurer.

Een Protest

In de Christian Beacon protesteert Dr. McIntire tegen de Paasboodschap die door de Nationale Raad van Kerken in Amerika werd uitgezonden. Deze boodschap werd geschreven door Dr. Ralph Sockman, de radio-predikant van de Nationale Raad en een bekende figuur in de Amerikaanse theologische wereld.

In deze boodschap zegt Dr. Sockman o.a.: "Hoe langer ik leef hoe meer ik de dood ga beschouwen als een overgang naar het volgende leven, niet via een gerechtszaal maar via een schoolzaal. Er is zoveel slechts in de besten van ons, en zo veel goeds in de slechtsten van ons, dat ik echt niet kan zien hoe een goddelijke Rechter, in één zitting de schapen en de bokken voor eeuwig kan scheiden.

Laten wij onszelf niet kwellen met die ouderwetse vlammende beelden van een eindeloze hel. God is een vader, Hij is rechtvaardig. Hij straft, maar Hij straft altijd met het doel te verlossen. Daarom kan ik eenvoudig eindeloze straf niet overeen brengen met de Hemelse Vader, die ons door Christus is geopenbaard."

Ten slotte nog dit citaat: "Jezus zeide: 'Ik ga heen om U plaats te bereiden, opdat ook gij moogt zijn, waar ik ben', en de mate waarin wij zullen worden gezegend, zal afhangen van de mate waarin wij geleerd zullen hebben lief te hebben wat Jezus lief heeft. Jezus hield van schoonheid. Als wij geleerd zullen hebben de schoonheid lief te hebben, die Hij liefhad, dan zal het volgende leven voor ons een plaats van schoonheid zijn. Jezus was een leraar — Hij spoorde Zijn volgelingen aan de waarheid te zoeken, en ik geloof dat we in het volgende leven door zullen gaan met leren".

Zeer terecht wijst Dr. Intire er op dat er op deze manier van de Bijbelse leer der verzoening, zowel als van de Bijbelse leer van het eeuwig oordeel weinig overblijft. Als wij hier de schoonheid moeten leren liefhebben die Jezus liefhad, opdat het volgende leven schoonheid voor ons moge zijn, lijkt dat meer op een vorm van Hindoeisme dan op Christendom. Het heeft met Bijbels Christendom niets te maken. Dr. McIntire merkt op hoe verschrikkelijk het is als een Raad van Kerken die beweert 38 millioen Amerikanen te vertegenwoordigen een dergelijke Paas-Boodschap uitzendt. (I.C.M.)

IN VERRE LANDEN

FORMOSA

De machtige beweging onder de bergstammen van Formosa wordt beschouwd als een van de meest verbazingwekkende gebeurtenissen in de huidige kerkgeschiedenis. Deze gebeurtenis had in de eerste plaats het karakter van een beweging uitsluitend van inboorlingen. Het begon reeds omstreeks 1940 met vervolgingen en beperkingen die voortduurden tot het einde van de oorlog. Daarna werd Formosa onafhankelijk van Japan. Binnen 10 jaar na het einde van de tweede Wereldoorlog waren 300 kleine kerken ontstaan. Zij zijn over de heuvels en de bergen van Formosa verspreid. De verschillende Zendingsgenootschappen die in dit gebied hun arbeid begonnen, mochten een prachtige ontwikkeling beleven. Zij onderwezen de gelovigen en bemoedigden ze niet moede te worden hun broeders en zusters voor Jezus te winnen. Als een nadeel wordt gevoeld dat een vertaling van de Bijbel in de taal van de belangrijkste stammen ontbreekt. Een zendingsgenootschap dat werkt onder de Ami-, Hakka-, Paiwan- en Bunan-stammen vraagt om het gebed van de christenen, opdat een schrijftaal moge worden gegeven, voor het onderwijzen in het lezen en voor de Bijbelvertaling. Men verzoekt ook om de voorbede opdat de gelovigen, zolang er nog geen vertaalde Bijbel ter beschikking is, bewaard mogen worden voor dwalingen en verzoekingen.

★

JAPAN

Verleden jaar verscheen in Japan de eerste Japanse Concordantie van de Bijbel. Deze concordantie is gebaseerd op de Bijbelvertaling in de Japanse spreektaal. Er wordt van gezegd dat dit de eerste concordantie in de gehele wereld is in de moderne spreektaal. Het is een boek van 1483 bladzijden, en geeft naast de Japanse woorden de oorspronkelijke Hebreeuwse en Griekse woorden. Er zijn ook afdelingen die betrekking hebben op getallen en Griekse en Hebreeuwse woorden. Prins Mikasa, de broer van de Japanse keizer, zeide bij de verschijning van dit boek: "Totdat deze concordantie van het Oude en Nieuwe Testament verscheen heb ik mij moeten behelpen met Young's Concordantie. Ik ben overgelukkig dat ik gebruik kan maken van een Japanse uitgave."

Zomercursus voor studenten Public High Schools

Evenals de laatste drie jaren, zal ook dit jaar een zomercursus worden gegeven in "Bible, Reformed Doctrine, Church History and Child Psychology". De cursus wordt georganiseerd door de Ontario Alliance of Christian Schools en is kosteloos voor alle studenten aan Public High Schools. Voor huisvesting van de studenten die te ver af wonen om dagelijks heen en weer te reizen, zal worden gezorgd, doch de kosten daarvan zijn voor rekening van de studenten.

Deze zomercursussen mogen zich in een groeiende belangstelling verheugen. Het doel van de Alliance is om door middel van deze cursus de studenten enige christelijke scholing te geven, die zij uiteraard op de public high school missen. Hoewel in de eerste plaats aan toekomstige teachers is gedacht, zijn ook andere studenten welkom. Voor verdere bijzonderheden wordt verwezen naar de in dit nummer voorkomende advertentie.

Ds. Smelik overleden

Ds. J. Smelik, Geref. pred. vrijgemaakt te Groningen, is plotseling overleden, 61 jaar oud. Ds. Smelik had Zondag 22 Mei viermaal gepreekt, twee keer te Groningen en tweemaal te Winsum-Obergum. Des avonds werd hij onwel en inderhaast naar het ziekenhuis vervoerd, waar hij spoedig overleed. Hij was een der meest bekende predikanten uit de Geref. Kerken (vrijgemaakt). Naast zijn arbeid als predikant was hij welbekend als auteur van verschillende jongensboeken en romans.

NIET IN 'T AMBT

De synode (general assembly) van de Presbyterian Church in Canada, welke kortgeleden in Guelph, Ont. gehouden werd, heeft het verzoek om toelating tot het predikambt van de 19-jarige Shirley McLeod afgewezen. Shirley dacht de eerste vrouwelijke predikant in de Presbyterian Church te worden.

WANTED

JOBBER SALESMAN

Soft Drinks

On established route for Hamilton & District. Age 20—30 yrs. Wil have to invest appr. $ 1000 or more. Guaranteed income.

Apply in writing or phone B. Huizinga, 201 King Street, Weston, CH 4-4058.

Ook voor Uw ziekte

zijn kruiden gewassen, niet alleen giftvrij, niet verdovend doch puur genezend! Neemt geen risico, vergiftig Uw lichaam niet met laboratoriumproducten doch neemt onze zuivere geneeskruiden, waarmee wij reeds 34 jaren de ongelooflijkste resultaten bereiken.
Meldt uitvoerig Uw ziekte en klachten en ziet onze attesten. U staat versteld.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd.) à $ 15.00 bij vooruitbetaling.

Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

Prettige Vacantie

in een betrouwbare gereviseerde en gegarandeerde auto van

DELRAY MOTORS
601 St. Clair West
TORONTO
LE 6-0792

Het Nederlandse Auto Centrum.
G. JONKHEID

Voor goede prijzen en vlugge opruiming van Uw dood vee
Telephone (collect)
Ancaster MI 8-3939
GEORGE LUNSHOF

?

Ontario Ziekenhuis-verzekering

Verandert U van betrekking?

- blijft verzekerd! -

Zorgt ervoor dat U Uw betalingsbewijs (formulier 104) krijgt van de firma die U gaat verlaten. Volgt dan de eenvoudige instructies op de achterzijde.

LEES UW "ONTARIO HOSPITAL INSURANCE" GIDS

Indien U deze nog niet heeft, vraag dan een exemplaar aan Uw werkgever of schrijf aan de

ONTARIO HOSPITAL SERVICES COMMISSION
TORONTO 7, ONTARIO

Op de markt zult U ons niet vinden. Wij verkopen artikelen waar U op vertrouwen kunt.

Meubelen, Appliances en Naaimachines

koopt U natuurlijk bij de vakman die ook repareren kan. Uw adres:

DE JONGENS VAN MAPLE LEAF:
JACK ROMKES en
HENRY VANDERVEEN

Maple Leaf
Sales and Service
Phone MA 8-2166
MA 8-8739
BOX 45 DUNDAS, ONT.

GAAT U VERHUIZEN?
U behoeft geen risico te nemen als u een verhuizer kiest. Alle verhuizers zijn NIET hetzelfde.
Neem een
United Van Lines
"Quality Move"
Dat is veilig, prettig en zonder zorgen. Telefoneer ons om een begroting.
FIDELITY
VAN & STORAGE
LIMITED
Peter Van Dijk, Hamilton
Bus. JA 7-9256
Res. JA 8-5333

EEN UIT EEN SERIE OMTRENT PROVINCIALE WETTEN DIE VAN BELANG ZIJN VOOR OF BETREKKING HEBBEN OP NIEUW CANADEZEN

KENT UW RECHTEN!

Bent U op de hoogte met de betekenis van Ontario's arbeidswetten?

Onder Ontario's code voor menselijke rechten zijn alle ingezetenen, nieuw-ingezetene zowel als plaatselijk geborene, vrij en gelijk in waardigheid en rechten. Indien iemand tracht U van Uw rechten te beroven, dan staan de wetten der provincie achter U. Hier zijn voor Uw informatie de wetten ten aanzien van de rechten van de werkende man en vrouw. *Het beste doet U deze advertentie uit te knippen voor verdere bestudering!*

DEZE WETTEN WERDEN GEMAAKT VOOR UWE BESCHERMING

Labour Relations Act — Elke persoon is vrij om zich aan te sluiten bij een vakverbond van zijn of haar keuze en deel te nemen aan zijn wettelijke werkzaamheden. Een vakverbond kan een aanvraag indienen bij de Labour Relations Board voor een certificaat om als bemiddelaar op te treden voor een groep werkers. De raad kan dan tot stemming overgaan om de wensen der werknemers vast te stellen.

Wet op de werkuren en betaalde vacantie — De maximum werkweek van een werknemer in een industriële onderneming mag de 48 uur niet overschrijden. Elke werknemer heeft recht op minstens 1 week betaalde vacantie per jaar.

Voor werknemers in de constructiebouw — Om een bepaalde vacantietoelage, die U tegoed mocht hebben uit hoofde van tewerkstelling ten aanzien van de constructie, oprichting, herstel, vernieuwing van een geheel of gedeeltelijk gebouw, weg of bouwwerk, hetzij boven- of ondergronds, vast te stellen, dient U Uw werkgever een zegelboek voor betaalde vacantie of op 30 Juni van elk jaar indien de tewerkstelling zich verder uitstrekt dan genoemde datum te overhandigen.

U hebt recht op credietzegels voor betaalde vacantie gelijk aan het minimum bedrag van 2% van de totale verdiensten gedurende de voorafgaande periode van tewerkstelling ontvangen. Uw boek moet binnen tien dagen vanaf het tijdstip van overhandiging aan Uw werkgever aan U worden teruggezonden, voorzien van het vereiste aantal geplakte zegels.

Ongevallenwet voor werklieden — Wanneer een werkman gewond is door een ongeval in of door zijn beroep, komt hij in aanmerking voor uitkering gedurende de periode van invaliditeit.
Indien een werkman lijdt aan een industriële ziekte en daardoor onbekwaam is om zijn volledig loon te verdienen op de plaats van tewerkstelling, zal hij in aanmerking komen voor uitkering op de basis van een verkregen ongeval.

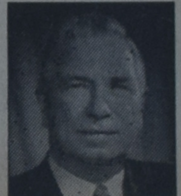
Wet op het minimum loon — Deze wet bepaalt het minimale wekelijkse loon voor vrouwelijke werkkrachten over de gehele provincie van Ontario.

Wet op de redelijke praktijken bij tewerkstelling — Geen werkgever of persoon die als zodanig optreedt mag aan enig persoon tewerkstelling of verlenging daarvan weigeren of discriminatie toepassen met betrekking tot tewerkstelling of enige voorwaarde of bepaling verbinden aan deze tewerkstellingen uit hoofde van ras, godsdienst, kleur, nationaliteit, afkomst of geboorteplaats.

Wet op de werkloosheidsverzekering — Deze wet werd ingesteld door het federale parlement in Ottawa en bevat de wekelijkse uitkeringen gedurende perioden van werkloosheid. Om volledige bijzonderheden te verkrijgen gelieve men het Nationale Werkloosheidsbureau in Uw omgeving te bezoeken.

Wij zijn niet in de gelegenheid om alle arbeidswetten af te drukken. Voor verdere inlichtingen omtrent de navolgende wetten: Wet op de redelijke beloningen voor vrouwelijke werkkrachten, leerlingenwet, wat op de industriële standaards, Veiligheidsbepalingen, of andere Statuten, gelieve men te schrijven of te bezoeken: Department of Labour, 8 York Street, Toronto 1.

Hon. Charles Daley, Minister of Labour

LE60-3

ONTARIO DEPARTMENT OF LABOUR, 8 YORK ST., TORONTO 1

WHITE ELECTRIC
84 Talbot Street — Telef. 289
AYLMER, Ont.
Radio's, Koelkasten, Fornuizen, Wasmachines, Lampen
Alle reparaties — Inruilen

HORLOGEMAKER
J. SNIEDER
v/h JOHN BROEKSTRA
3 Depot St.
GRIMSBY, ONT.
Phone WH 5-5611
In Hamilton, Burlington en omgeving:
Phone LI 5-2500
voor Woensdags.

REAL ESTATE
JOHN STRUIK
20 Clearbrooke Circle
REXDALE (Ont.)
CH 6-3998 24 hours service
Representing:
KEN WILES LTD.
1190 Weston Rd.
TORONTO RO 2-1191

Wederverkopers
Het beste adres voor:
Plockworst - Boterhamworst
Gekookt worst - Grove metworst
Leverkaas - Rookvlees enz.
is nog altijd:
HOPMAN'S MEAT MARKET
Chatham, Ont.
5 Emma St., Box 612,
Phone EL 2-0740

"Guide" Travel Bureau
G. Den Hartog
39 King Street - Aylmer, Ont. - Phone 1152
"VOOR ALLE ZEE-, LAND- EN LUCHTREIZEN"
Wij bezoeken U gaarne en verzorgen visa en paspoort vrijblijvend.
Huisadres:
R.R. 2, AYLMER - PHONE 437-R-58

ATTENTIE GROWERS & FLORISTS!

Bouw nu Uw Greenhouse van Aluminum prefabricated door

Durable Aluminum Greenhouse Co.

877 Upper James St. Ph. FU 5-2573
Mt. Hamilton C. KUURSTRA

Let op deze voordelen:
SOLIED, DUURZAAM & STERK
ZONLICHT ONBELEMMERD
VRIJE PLANTRUIMTE — GEEN OBSTAKELS
SIMPELE BEGLAZING (octr. aangevr.)
en .... GEEN ONDERHOUD!

Bouwt zelf — Wij helpen U of....
Laat ons voor U bouwen

SCHONE CEMENT VLOEREN ZONDER SCHROBBEN!

Laat het schoonmaken van vloeren die vettig en bekorst met vuil zijn U niet uit het veld slaan. Zie hoe U het kunt doen zonder zwaar schrobben: Voeg 2 tablespoons Gillett's Lye toe aan een emmer water. Maak hiermee de vloer goed nat. De lye (loog) maakt vuil en vet, waartegen U anders had moeten schrobben, vlug los en houdt tevens de lucht frisser. Wenst U meer tips hoe U goedkope lye kunt gebruiken in huis en farm? U kunt er tijd, werk en geld mee besparen. Schrijf slechts om het gratis boekje aan: Standard Brands Limited, 550 Sherbrooke St. W., Montreal.
(Adv.)

HOLLAND LIFE
INSURANCE SOCIETY LIMITED
HOLLAND LIFE BUILDING
1130 Bay Street, TORONTO 5 - WA 5-4511
General Manager: J. C. TUPKER

GEZIN VOLDOENDE VERZORGD?

SPAREN IN BUDGET OPGENOMEN?

SPREEK HIEROVER EENS — VRIJBLIJVEND — MET EEN ONZER AGENTEN OF KOM EENS PRATEN OP EEN ONZER KANTOREN IN
Toronto - Hamilton - Montreal - Vancouver - Edmonton

COMPARE - ANYWHERE en U zult ontdekken
Slager's Furniture Ltd. is toch Voordeliger
645 BARTON STREET EAST PHONE LI 9-9810 HAMILTON ONT.